

Poetry Anthology of the Romanian Writers' Union. 2015

Poesis

Parallel Texts. English and Romanian.

Translated into English by
Leah Fritz
and
Lidia Vianu

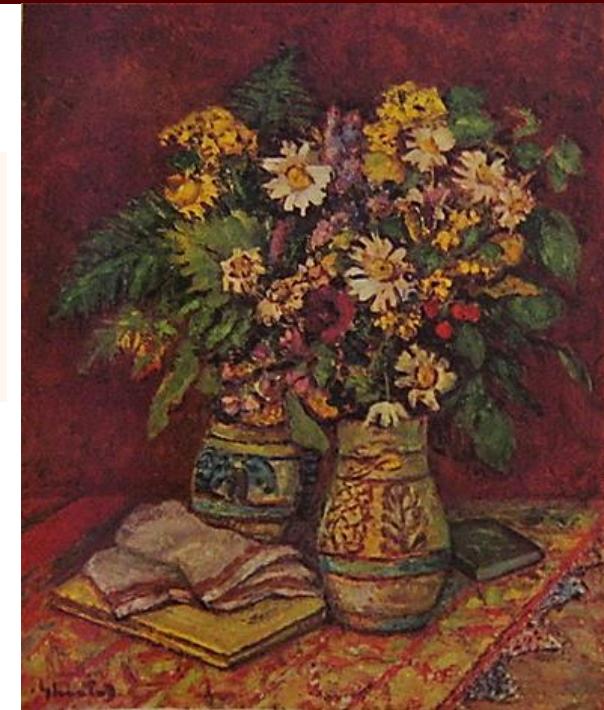
Edited by
Lidia Vianu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mtlc.ro>

The University of Bucharest. 2015

UNIVERSITATEA
DIN BUCUREŞTI
VIRTUTE ET SAPIENTIA

Poesis

Poetry Anthology of the Romanian Writers' Union. 2015

Parallel Texts. English and Romanian.

ISBN 978-606-760-011-7

Translated into English by Leah Fritz and Lidia Vianu

Edited by Lidia Vianu

The Scheherazades of Transition

Communism in Romania was dead and gone about 25 years ago, plus or minus. For communism never dies in a day. If it ever dies... We can safely talk about a new generation of poets, young, uninhibited, free from censorship of any kind—of the communist one, but not only. As far as poetry is concerned, Romania has crossed the desert, and has reached what the legend calls the

Şeherezadele tranziției

România nu mai este comunistă de vreo 25 de ani, aproximativ. Comunismul, însă – dacă moare – nu moare dintr-o dată. A apărut o generație nouă de poeți, tineri, dezinvolti, liberi de cenzura de toate felurile – comunistă și nu numai. În ceea ce privește poezia, România a terminat de traversat deșertul, și a ajuns, într-un fel, la Țara Făgăduinței. Dar antologia noastră

Promised Land. This anthology is not concerned with how the young poets feel in their Brave New World.

Contemporary Literature Press is publishing *Poesis*, the 2015 Poetry Anthology of the Romanian Writers' Union, in the hope of offering readers an image of the quarter of the century that has elapsed. It will appeal to all those interested in the 1001 ways in which Romania has changed—because Romanian minds *have* changed *indeed*. *Poesis* is an X-ray of that change. The 31 poets chosen by the Romanian Writers' Union are the scheherazades of transition.

Most of the poems in this book—published as parallel texts—have been translated into English by an Anglo-American writer, Leah Fritz, and a Romanian one, Lidia Vianu. Some were written in English from the start: this was the case with Romanian poets lately.

Each and every poem is, to quote Matei Vișniec, 'a shrug to eternity'.

Read *Poesis* as a possible key to understanding where Romania is coming from, and how History has been treating her. Poets may qualify as guides, if we are to believe Ioan Es Pop when he writes here: 'History is the poem of the victors. Poetry is the story of the vanquished.'

nu se ocupă de ce fac azi poeții tineri în Minunata lor Lume Nouă.

Contemporary Literature Press publică volumul *Poesis*, Antologia de poezie a Uniunii Scriitorilor din România pentru anul 2015, în dorința de a oferi o imagine a acestui sfert de secol care tocmai s-a scurs. El cuprinde cele 1001 de lucruri care s-au schimbat în România—pentru că înțelegerea românilor s-a modificat, cu siguranță. *Poesis* este o radiografie a schimbării. Cei 31 de poeți aleși de Uniunea Scriitorilor sunt chiar șeherezadele tranzitiei.

Majoritatea poemelor care apar în această carte sunt texte paralele. Ele au fost traduse de Leah Fritz, scriitoare anglo-americană, și de Lidia Vianu, scriitoare din România. Câteva au fost scrise direct în limba engleză, lucru care se întâmplă din ce în ce mai des la poeții români de la o vreme încotro.

Poemele acestea sunt o „veșnică ridicare din umeri”, cum zice Matei Vișniec.

Citiți *Poesis*, dacă vreți să înțelegeți România și relația ei cu istoria. Poeții sunt cele mai bune călăuze, pentru că, aşa cum ne spune Ioan Es Pop, „istoria este poezia învingătorilor, iar poezia – istoria celor învinsă.”

Lidia Vianu

Poetry Anthology of the Romanian Writers' Union. 2015

Poesis

Parallel Texts. English and Romanian.

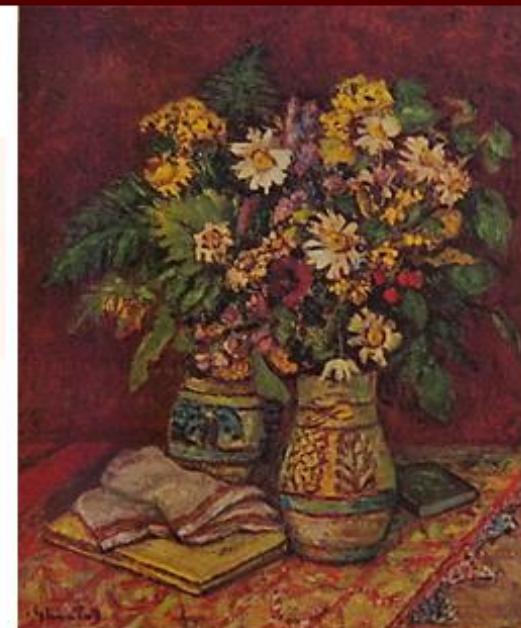
Translated into English by
Leah Fritz
and
Lidia Vianu

Edited by
Lidia Vianu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Contemporary Literature Press

Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură

Director
Lidia Vianu

Executive Advisor
George Sandulescu

ISBN 978-606-760-011-7

© The Romanian Writers' Union, for the selection of poets

© The University of Bucharest

© Leah Fritz

© Lidia Vianu

© Marina Preantu, for the paintings used as illustrations

Cover Design, Illustrations, and overall Layout: **Lidia Vianu**

Subediting: Andrei Bîrsan

Proofreading: Violeta Baroană, Andrei Bîrsan, Cristian Vijea

Typing: Andrei Bîrsan

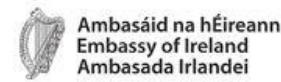
IT Expertise: Cristian Vijea, Simona Sămulescu

Publicity: Violeta Baroană.

Acknowledgements

Cover: Painting by Dumitru Ghiată.

The paintings used as illustrations are part of the Dumitru Ghiată volumes which CLP is preparing for publication, under the supervision of the painter's granddaughter, art critic Marina Preantu.

The online Publishing House of the University of Bucharest

Contemporary Literature Press
Bucharest University
The Online Literature Publishing House
of the University of Bucharest

**A Manual for the Advanced Study
of *Finnegans Wake* in 121 Volumes**
Totalling 35,000 pages
by C. George Sandulescu and Lidia Vianu

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
<http://editura.mttlc.ro>

You can download our books for free,
including the full text of
Finnegans Wake line-numbered, at
<http://editura.mttlc.ro/>
<http://sandulescu.perso.monaco.mc/>

Holograph list of the 40 languages used by James Joyce in writing *Finnegans Wake*

Director
Lidia Vianu

Executive Advisor
George Sandulescu

Poetry Anthology of the Romanian Writers' Union. 2015

Poesis

Parallel Texts. English and Romanian.

Translated into English by
Leah Fritz
and
Lidia Vianu

Edited by
Lidia Vianu

<http://editura.mtlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

*History is the poem of the victors.
Poetry is the story of the vanquished.*

ioan es pop

Dumitru Ghiață: Pridvorul cu flori

Contents

Nora Iuga	delousing in vienna i stood in a draft at the crossroads history's great quadrupeds he was talking to the ground only ghosts hold the roof	viena despăducherii noastre am stat la intersecția curentului marii patrupezi ai istoriei vorbea cu pământul numai fantomele țin acoperișul	p. 7 p. 8 p. 8 p. 9 p. 10
Ovidiu Genaru	Cross-Examining a Tear Who The Last Lyrical Mohican	Anchetarea unei lacrimi Cine Ultimul mohican liric	p. 13 p. 14 p. 15
Emil Brumaru	Song Memories from Heaven	Cântec Amintiri din rai...	p. 18 p. 19
Ion Pop	Theme and Variations Brancusi Made up His Mind	Temă cu variațiuni Brâncuși s-a hotărât	p. 21 p. 25
Angela Marinescu	first autumn day instruments that do not touch	prima zi de toamnă instrumente care nu ating	p. 29 p. 30

2

p. 30

Ana Blandiana	Hunting in Time Mysteries Non-Existence	Vânătoare în timp Mistere Prin neființă	p. 33 p. 34 p. 35
Şerban Foară	Hamlet after Hamlet from Exchange of Letters, of Butterflies Old Mimosa	Hamlet după Hamlet din Schimb de scrisori, de fluturi Mimoză veche	p. 38 p. 39 p. 40
Nicolae Prelipceanu	small green leaves Adam and Eve stigmatized	frunzulițele verzi Adam și Eva stigmatizat	p. 43 p. 44 p. 45
Ioana Ieronim	Bucharest-Belgrade, Landscape in May Poetess of Tam'ra, in the Land of Galilee Canterbury	Bucureşti-Belgrad, peisaj de mai Poet din Tam'ra, Ţara Galileii p. 48 p. 50 p. 51	
Adrian Popescu	Ballad for Bloody Mary Books...	Baladă pentru Bloody Mary Cărțile...	p. 54 p. 56

3

Lidia Vianu	The Wall		p. 61
Vasile Dan	The Black Hole Night Grows At the Crack of Dawn	Gaura neagră A crescut noaptea Dis-de-dimineată	p. 66 p. 67 p. 68
Liviu Ioan Stoiciu	Two Imbeciles Crazy All Right I See So Many Obstacles	Doi tembeli Ăsta da nebun Vin atâtea împotriviri	p. 71 p. 72 p. 73
Cassian Maria Spiridon	A Little Phrase Book There is No ***	Mic manual de conversație Nu există ***	p. 78 p. 79 p. 80
Mircea Dinescu	Discourse upon the Reception in Europe of an Eastern Country The Fiancé's Uncertainty Righ to Free Circulation Clearing out the Rats	Discurs la intrarea unei țări estice în Europa Îndoielile logodnicului Dreptul la liberă circulație Deratizarea	p. 83 p. 85 p. 85 p. 87
Aurel Pantea	An Old Man	***	p. 89

4

	Love Falls	xxx	p. 91
	I've Practised	***	p. 92
Ioan Moldovan	Afternoon Tramps	cloșarzii de după-amiază	p. 95
	Thursday in April	joi de aprilie	p. 96
	Fear from a Winter Long Ago	o înfricoșare de iarnă de demult	p. 97
Gellu Dorian	Only Once	O singură dată	p. 99
	Poetry	Poezia	p. 100
	Nothing is in Vain in This World	Nimic pe lume nu e de prisos	p. 101
Marian Drăghici	something more real than the nothingness	ceva mai real decât neantul	p. 105
	when I left, time was a thundering emptiness	am plecat, era timpul inconsistență tunătoare	p. 106
	the devil has had enough from me	ajunge acest hatâr pentru diavol	p. 107
Gabriel Chifu	One and One Is One	Unu și cu unu fac unu	p. 110
	My Neighbour Across the Road	Vecinul meu de peste drum	p. 112
	The Infinite Guest	Oaspetele nemărginit	p. 113
	Going to the Mall	O vizită la mall	p. 114

5

Ion Mureşan	The Sense of the Sea in a Small Pub Pedagogical poem The Roof	Sentimentul mării într-o cârciumă mică Poem pedagogic Acoperişul	p. 118 p. 119 p. 121
Marta Petreu	The Carcass Back I Could Not Prevent Misfortune	Carcasa Înapoi N-am putut împiedica nenorocirea	p. 123 p. 124 p. 124
Matei Vişniec	A Shrug to Eternity He Waited and Waited Eye, Heart, Brain	O veşnică ridicare din umeri Așteptase el, așteptase Ochi, inimă, creier	p. 127 p. 128 p. 129
Romulus Bucur	Washing Dishes at 6 in the Morning Cheese and Tomatoes Folding Dry Laundry	să speli vasele la şase dimineată *** ***	p. 132 p. 133 p. 134
Mircea Cărtărescu	Sonnets. 4 13 50	Sonete. 4 13 50	p. 138 p. 139 p. 141
ioan es pop	if I had not been forced to speak gloss	dacă n-aş fi fost silit să vorbesc glossă	p. 144 p. 146

6

113 bis pantelimon street history is the poem of victors	pantelimon 113 bis istoria este poezia învingătorilor	p. 148 p. 150
Adrian Alui Gheorghe When the Prey is Too Large Jazz Hunt	Cînd prada e prea multă Jazz Vînătoarea	p. 152 p. 153 p. 155
Horia Gârbea in the beginning the ram no room	la început berbecul fără loc	p. 158 p. 159 p. 161
Robert Șerban What's Left of Life Life Seemed Flesh	Ce rămâne din viață Mi s-a părut Carne vie	p. 164 p. 165 p. 166
Ştefan Manasia wooden motorcycle: chuka-chukadu	motocicleta de lemn/ tchukudu	p. 168
Teodor Dună sound of flesh live-and-seek as in the seas	zgomotul cărnii de-a viul aşa cum în mări	p. 172 p. 174 p. 176
Information about the translators		p. 179

Nora Iuga

(born 4 January 1931)

viena despăducherii noastre

la trei dimineața
ferestrele vienei
și luna cu falca umflată
iese din pub-ul de peste drum
nedormit ești tu creiere
o monedă caldă cade
din mănușă pe ghișeu
marș de-aici zice banca AUSTRIA
miroși urât ele deja ciripesc
în copaci cum să dormi
vin mereu regimentele
din legiunea străină
o mâna scarpină roata vagonului
caută trenul de păduchi
casc mășor drumul

delousing in vienna

it's 3 a.m. and through
Vienna's windows
the moon with a swollen jaw
leaves the pub across the road
as my insomniac brain falls
from a glove onto the counter
get out of here says the bank of AUSTRIA
you stink and the birds have already begun to chirp
up there in the trees
sleep if you can
regiments from the foreign legion
are still arriving while a hand
rubs itself on the carriage of the train
hoping to delouse it
i yawn staring at the road

de la sudbahnhof la arsenal
mă învelesc cu o zi cenușie și rece
și iar a căzut o rufă
de pe balcon

8

from *sudbahnhof* to the arsenal
wrap myself in the cold grey day
observe that something newly washed
has fallen from the balcony again.

am stat la intersecția curentului

sigur și laptele s-a acrit
mi-au plăcut invalizii genunchii
juliți mâncărurile alterate
am stat la intersecția curentului
și m-am jucat de-a codul roșu
visam să confectionez o umbrelă de soare
n-am nevoie de plasă la saltul mortal
doar de-un ochi de cortină
să-mi văd spectatorul

marii patrupezi ai istoriei

la fel cu vrăbiile și armatele
de apă și de uscat săreau șotronul

i stood in a draft at the crossroads

the milk has soured and the food gone stale
but the invalids admire my
bruised knees
in a draft at the crossroads i signalled code red
dreaming of making a parasol
needing no net for a somersault
just a hole in the curtain to see
who's watching me

history's great quadrupeds

like sparrows
armies on sea and land played hopscotch while soldiers in

un detașament de scărpiniat în urechi
celălalt la întretăierea drumurilor comerciale
doi cocostârci rupeau un pește în porții egale
rupeau și edictul din nantes și papirusul
cu fotografii de familie ale marilor
patrupezi ai istoriei
doar ai pâlpâit și tu sus jos
sus jos ai văzut și tu
nufărul în nara porcului
dar nu mai știi dacă aveai bagaj
nici dacă erai cu adevărat

vorbea cu pământul

guri răsturnate
din care se scurge uleiul
almosnino mi-a spus că numele lui
seamănă cu un măslin
și-a pus față cu gura 'n jos
să nu se vadă că plângе
vorbea cu pământul știi
mă gândeam să-ți desenez

9

one detachment
scratched their ears and stayed
where trade routes intersect
two storks tore a fish for equal shares
as well as the edict of nantes and a papyrus
with photos of history's great quadrupeds *en famille*
you too have flickered up and down
up and down have seen
the lotus in the pig's nostril
but forgotten if you had any luggage
or really existed

he was talking to the ground

mouths toppled over
oil dripping out
almosnino told me his name
was like an olive tree
he placed his mouth upside down
so one couldn't tell he was crying
he was talking to the ground you know
I wanted to take a stick

cu un băț doi ochi
și măcar o ureche
sunt la viena
mă auzi?

nu la noi se forează
canalul e-aproape și vocea ta
e luată de apă

numai fantomele țin acoperișul

vreau să mai văd umbra fetiței pe bârnă
vreau să mai aud râsul tău printre cruci
și-o tablă a căzut fâlfâind din aripi
parc-a înfipt un copil briceagul
în carnea mestecăncului

abia se născuse copacul
și fetița-i turna lapte la rădăcină
zilnic un castronăș ținea ochii închiși
ea credea că-i pisoi mi-a zis și redactorul
că orice vers e haotic și că numai fantomele
țin acoperișul pe palme acum înțelegi

10

and draw two eyes
and at least one ear
I'm in vienna
can you hear me?

no they are drilling here
the canal is close by and your voice
is washed away by water

only ghosts hold the roof

i want to see the shadow of the little girl
on that beam again
i want to hear your laughter
again among the crosses
a sheet of metal fell flapping its wings
as if a child with a pocket knife
had stabbed the birch tree's flesh

a newborn tree it was
the little girl poured milk
into its roots a bowl a day
its eyes shut tight the editor explained

de ce trebuie să întoarcem acul pământului
eu plec peste o lună 'n sahara
departe de crima asta perfectă
o nuntă de-argint și dincolo de gard
argilă nisip degete
scriu

11

she really thought it was a kitten
any line in a poem is chaotic
and only ghosts
hold a roof in the palms of their hands
so now you see
why we
must turn
the needle of the earth

i'm off to the Sahara for a month
far away from this perfect crime
a silver wedding on the other side of the fence
clay sand fingers
I write

12

Dumitru Ghiață: Zi de sărbătoare

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Ovidiu Genaru

(born 10 November 1934)

Anchetarea unei lacrimi

I s-a cerut să se legitimeze; nu avea acte.
A fost întrebată cu ce a greșit
și ea a ridicat din umeri.
„Recunoaște că trăiești în concubinaj cu diversi
indivizi”, a tipat procurorul,
„Provii din râs sau din plâns?”
„Nu-mi cunosc părinții” a răspuns Lacrima.
„Înnoptezi în cartierele orașului și nu ești
înregistrată în cartea de imobil”, a mormăit
procurorul,
„Lacrima, lacrima și mai cum?”
„Nu sunt căsătorită”, a răspuns modest Lacrima,
„Sunt disponibilă”.
„Numește-ți unu doilea martori”, o sfătui
avocatul.

Cross-Examining a Tear

They asked her to identify herself.
She had no papers.
They asked what crime she had committed.
She just shrugged.
‘You live like a whore with anyone at all. Admit it!’
the Attorney screamed.
‘Were you born to laughter or tears?’ he asked.
‘I don’t know,’ the Tear replied, ‘who my parents were.’
‘You spend your nights all over the city,’
he went on, ‘but are not registered
anywhere as a tenant.
Tear? Tear who?’
‘I am not married,’ she said modestly. ‘I am
available.’
‘Find one two three witnesses,’ he offered.

„Nu pot să mă apăr, sunt nevinovată”.

„De unde ai bani să trăiești, ești atât de elegantă”,
a spus procurorul.

„Din Bucurie și Suferință”, a răspuns Lacrima.

„S-o scoatem în afara ființei” a hotărât judecătorul.

„Imposibil”, a răspuns Lacrima.

„Dacă tot te află aici, te acuz din principiu”,
a conchis procurorul.

Atunci Lacrima a început să plângă.

‘Since I am innocent, I can't defend myself.’

Finally he asked ‘Who supports you? So elegantly?’

‘Joy and Suffering,’ the Tear replied.

‘We must declare her a non-existent person’
the judge decided. ‘That's impossible,’ said the Tear.

‘You are accused on principle’

the judge decreed.

Then the Tear wept.

Cine

Cine se teme de precipitațiile urii și vai, și-a uitat
umbrela la ambasador,
Cine de căință neprimită,
Cine se teme de gheara agitatorului, de prezcător,
Cine se teme că a înghițit o perlă suspectă,
Cine de amplul miraj al nemuririi, de bufonul regelui,
Cine se teme de pana de curent electric,
de rugul laptelui proaspăt,
de spălătoarea de morți a clipei, cine
de proprii lui paznici, de mâncile cămășii

Who

Who is afraid of the torrents of hatred
and who, oh dear, has left the umbrella
at the ambassador's house? Who's afraid of rejected
repentance, of the propagandist's claws,
of the soothsayer? Who's afraid they may
have swallowed a wonky pearl? who is frightened
of immortality's immense mirage,
of the king's fool,
of a power failure,
of the woman whose breasts gush fresh milk

bănuind ascuns în cutele albe mecanismul infernal,
Acela există aşa cum l-a făcut Dumnezeu
și rămâne urlând ca să afle.

Crezi că ar fi nimerit ca mama
să ne aducă speranța la vorbitor?

15

as she cleans dead people
and dead moments, and who's
afraid of their own bodyguards, even
the sleeves of their own shirts, suspecting
an evil mechanism is concealed within
its voluminous white folds?
Those who lead life as God has made them
will scream and scream until
they understand.

Do you think it would be a good idea for mother to bring
along hope when she visits us in prison?

Ultimul mohican liric

Fără să știe
omul emite un crin călător peste veacuri.
Astfel rana lui se vindecă. Absență care-l
așteaptă, neant ospitalier. Rătăcitorul
se întoarce mereu. Ajunsul pleacă din nou
să-și caute rana fără de care nu poate trăi.
Fie și în zona crepusculară a fermecătorului

The Last Lyrical Mohican

Unconsciously man exhales
a lily into time and heals his wound. Absence
awaits him, a hospitable emptiness. The
wanderer keeps returning,
and then goes off again
searching for the wound
that keeps him alive – anywhere –

16

gri de Bacău. Fie oriunde. Fie și-n iad.
Poezie cu lustru epoca ta a apus.
Vrem scrâșnet de sticlă pisată. Contestăm.
Vrem nevrozele deriziunii. Iubiri gonflabile.
Nu știm ce anume. Dar vrem.

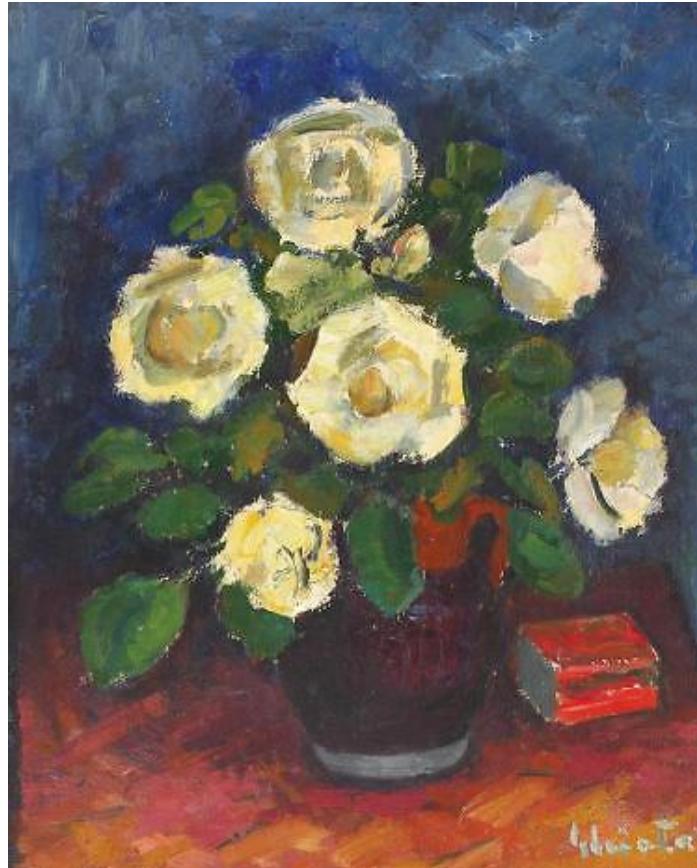
Tu ai rămas ultimul mohican liric.
Îmbătrânim generație calofilă.
Speranța e în vidanjori.
Noapte bună.

even in a charming grey town
like Bacău,
at twilight. Anywhere. Even
in hell.
Glossy, shiny poetry – your time is over.
We want to hear the screech of glass being crushed.
We object to the lyricism that tainted our lives.
We want the neurosis of derision.
Inflatable loves.
We're not absolutely certain, but we think
we know what we want.

You are the last lyrical Mohican remaining.
Calophilic generation, we grow old.
The men who clean the privies are
our only hope.

And now, goodnight.

Dumitru Ghiată: Trandafiri

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Emil Brumaru

(born 25 December 1939)

Cântec

Ai fost minunea sufletului meu.
O să te chem, îngenunchiat, mereu,
Femeie mândră, Tânără mireasă
De ceruri și de Dumnezeu aleasă
Să-mi luminezi, râzând, întreaga casă.
Am amintirea raiului...

Port amintirea raiului prin tine,
Femeia mea cu fluturii cășcați
În aerul ca mierea de albine
De gros, când sănii-n cer sunt huța dați,
Și-ai sufletul adânc ca o fântână
În care eu cu gândul doar cobor.
Țin minte cum ți-am luat atunci din mâna
Mărul și ne-am întins la un izvor?

Song

Young bride, proud girl,
You were the miracle of my soul,
Chosen by God in heaven;
I'll kneel, call out to you forever:
Come back and light my house with laughter.
Remembering is paradise, my dear.

You gave me heaven for my memory,
My darling butterfly who fills the air
With the sweet heaviness of honey.
Now your bosom quivers elsewhere
And your soul surges as a fountain
To which my thoughts descend refreshed.
Do you recall the very moment when
You handed me an apple and, thus blessed,

19

Și cum treceau pe lângă noi Mari Îngeri
Și ne priveau fără a ști de ce
Tu gemi și chiar în iarbă un pic săngeră,
Iar lor le pâlpâie aoreolele
Precum luminile, în lămpi, cu gazul
Scăzut spre-a-ți tăinui pe veci extazul?

Amintiri din rai...

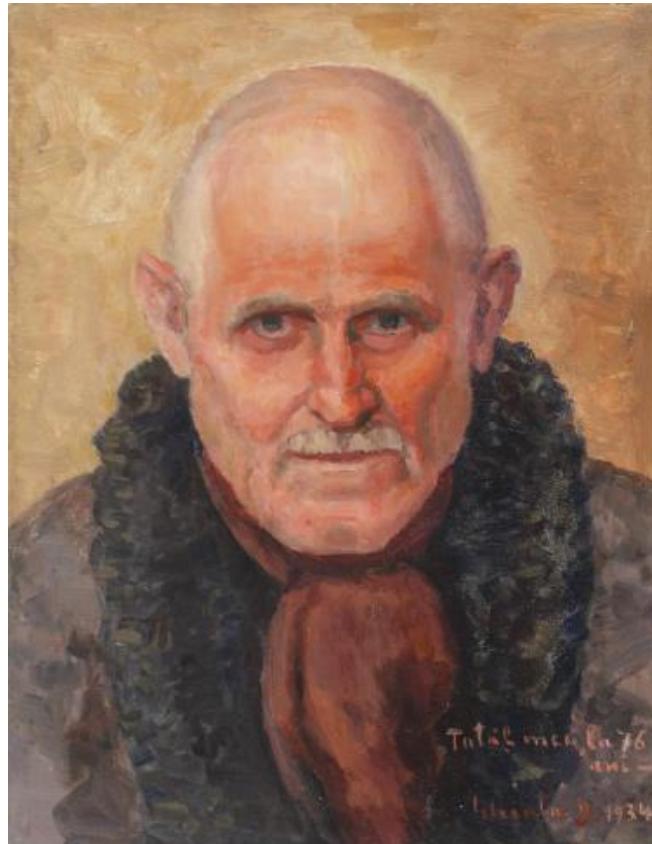
Cu mâna mea nu pot decât să scriu,
Cu sufletul, să te iubesc pe tine,
Cea dinainte de-a-mi da mărul purpuriu
Sub crengile copacului, fierbinte
De gânduri ce mi-au tulburat mintea și trupul,
Când roua era deasă cum e-n stupul
Mierea de-albine și-ți priveam sânii cuminte...

We lay down by the spring, where passing
Angels gazing, confused to hear you moan,
To see your trickling blood, their haloes flashing
Like lights on scant oil – your ecstasy, our own
secret evermore – do you still remember –
now you are gone?

Memories from Heaven

My hand can only write; my soul can love
You only as you were before that night,
The dew as thick as honey from a hive,
And I recall the apple that you gave
To me, dark red it was; and each thought
My mind conceived, my body hotly obsessed –
How silently I stared at your naked breast.

Dumitru Ghiată: Tatăl meu

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Ion Pop

(born 1 July 1941)

Temă cu variațiuni

Mi se pare, albină, că ești absurdă.
Tocmai am citit undeva
că nu vei trăi
decât vreo cincizeci și patru de zile
(da, cinci-zeci și patru!)
și-ncep să cuget adânc și încep să număr,
unu, doi, trei... printre zumzete și zigzaguri
și pulbere de polen și sclipiri de aripi,
cu urechile pline de sunete sfărâmate,
cu ochii pândind prin cețuri până mă dor –
degeaba, nu pot ghici
în atâtea ocoluri, în atâta
învălmășeală de linii frânte,
drumul tău drept către fagure,
spre tainicul Hexagon.

Theme and Variations

Bee, you are *absurd*.
Somewhere I read your life expectancy is roughly
54 days
(yes, fifty-four!)
I've been thinking about this deeply;
started counting, 1, 2, 3...
and wonder how within
that time
you manage to hum your way
and zig-zag through
all that pollen dust, so many
glittering wings: your ears
must be full of clashing noises, your eyes
strained until they tear and hurt –
and all, alas, in vain.

Când te văd zburând încotro, unde,
cu povara ta mică și dulce pe picioarele aurii,
firavă, parcă temându-te, rătăcită,—
iată, chiar acum te-ai izbit de fereastra mea,
și încerci să-ți revii, poate-amețită, lăsându-te-n voia
unei la fel de firave adieri,—
mă încearcă un fel de teamă.
Nu pentru tine, ci pentru mine,
printre atâtea baroce variațiuni,—
încotro, unde, cum, până când—,
către tainicul Hexagon.

Te pot asemăna doar cu Bach, cumplitul,
ciupind, s-ar crede, clavecinul cu fine degete,
sau lovind, ca și cum ar dansa,
cu bâta orgii,
să spargă în scliptoare țăndări
vuietul din adânc—
încât aproape că nu ne dăm seama
că stropește cu sânge-mprejur,
încăpățanat să ajungă

22

In your many circumnavigations;
in the chaos of your moving
back and forth, I'm astonished that
you actually find your way
straight back to the hive—
that enigmatic
Hexagon of hive.

When I see you flying – where to? where? –
carrying your small sweet burden
on your golden feet, so frail, afraid you might get lost
(There, you've bumped into my window pane!) Now
feeling faint; dizzy, perhaps,
trying to clear your head,
you abandon yourself to
a breeze that's just as frail as you. And I'm frightened:
not for you but for myself amongst these baroque
variations – where, oh where? how? until? –
moving towards
another esoteric
Hexagon...

23

până la os. Asta
îl interesează, de fapt,
când cioplește așchii,
aruncând și din mine
o mie de cioburi colorate. Să ne transforme-n
vitralii și-n stâlpi de piatră,
asta vrea el.

Nu sunt foarte sigur, dar, poate, la urma urmei,
voi fi făcând și eu parte
din familie. Las și eu
în juru-mi un fel de zumzet, urmez și eu
tot felul de zigzaguri, mă risipesc
în vorbe, vorbe, vorbe,
flecărind despre mine
ca în Bacovia, ca despre Altceva.
— Tu ce dai, eu ce dau...

Mă voi auzi, oare?
Și n-au mai rămas
prea multe de dat.

De aceea, încă o dată,

You make me think of Bach — so fierce he was,
appearing to punch his clavichord
with his so agile fingers,
or strike it as if it were
a squeezebox, to break the clamour
into glittering pieces —

and we're scarcely aware
he's spluttering blood far and wide — cutting
to the bone. Which is his aim.

I'm certain, when he cuts me into splinters,
a thousand coloured bits of glass,
his ambition is to turn all of us
into stained glass
and pillars of stone.

That's, evidently, his goal.

It could be
that I, too,
belong to that family.
Could be
that I, too, make some kind of buzzing sound;
I, too, zig-zag around,

24

vă chem în ajutor, S.O.S.,
Albină și Bach. Mă bazez pe voi,
eu, mezinul,
care, din neatenție ori din neștiință,
tremurând, împiedicat, bâlbâindu-mă,
amân și împing în ceată
nu știu ce Hexagon.

Trăiesc
cum și voi ați trăit. Greșind,
dar, poate,
cu un fel de exactitate.

De aceea și trag nădejde
că aș putea fi iertat. Mă gândesc, totuși, că
până la urmă
fără să știți ați găsit, găsiți
și voi necunoscutele
căi ale Domnului.

De aceea, mă și bazez pe voi.
Pe tine, albină,
pe tine, Bach.

wasting myself with words,
words,
words,
chattering about myself like Bacovia
or going on
and on
on something Else.
What will you say, what
shall I...
And will I hear myself, I wonder?
There's not much left
I have to give.

That's why
I'm asking for your help again – S.O.S.
Bee and Bach, I depend on you...
I'm younger than you and heedless,
innocent,
trembling, stumbling, stammering,
I postpone and push an
unknown hexagon into the midst. I live
as you did, making errors

25

Absurzi amândoi, ca și mine.

with a certain kind of precision.

Which is precisely why I hope to be forgiven.
After all, you, too, innocently, have found,
still find
the unknown paths
of God.

And that's why
I lean on you—
(precisely why)—
 you, bee,
 you, Bach,
both absurd
like me.

Brâncuși s-a hotărât

De unde până unde, nu știu,
mi-a apărut Brâncuși și mi-a spus
că s-a hotărât să intervină

Brancusi Made up His Mind

Somehow it happened that Brancusi appeared
and said he'd make a polished thing of me.

26

și să mă șlefuiască.

O să te fac ca pe Fundoianu, a zis,—
avea el o coamă de păr fluturând
pe fruntea ridată foarte, dar eu
i-am șters-o cu-o gumă mare—
a mai rămas din țeasta lui
doar un oval, Începutul Lumii.

Așa am de gând să-ți desenez capul,
iar ochii vor fi foarte goi, ca să-ncapă-n ei
aproape Totul. Și mări, și pământuri, și nori.
De altceva
nici nu-i nevoie.

Apoi s-a retras.

Atenție, Ion Pop, ia aminte,
ce tî se-ntâmplă acum e doar pregătirea,
doar cuviincioasa așteptare-a Maestrului.
Te părăsesc multe, căzând sub dălti nevăzute,
ape noi te spală de sânge vechi,

I'll sculpt you as I did Fundoianu,
he said. He had a wild mane swept up
to the sky, and a forehead almost as high,
but I rubbed it out with a very large eraser—
his skull became an oval, the Beginning
of the World.

That's the way I'll draw
your head; your eyes will be so empty they'll
encompass all the seas, the land, the clouds—
all anyone would need.

After that, he left.

Careful, Ion Pop. Know that what
is happening is just a preparation,
a respectful indication from the Master.
Many things will disappear, removed
by unseen chisels; your blood washed away
with fresh, clean water. The fruit of newly blossomed
plants will ripen and fall off; this leaf,
which is a stone today, will break, as light

27

abia înfloritelor flori li se coc și le cad fructele,
frunza de-acum, piatra de azi se sfarmă,
peste spasmuri și spaime lumina
încearcă să-nfășure feșe albe.
Tot ce duhnește în tine și ce dospește
va fi mireasmă și marmură.

Tine minte, Ion Pop, acum și întotdeauna,—
e o mare, neașteptată onoare,
că tocmai Brâncuși
s-a hotărât să intervină
și să te șlefuiască.

attempts to wind spasms and fears
into white cloth. Everything that stinks
in you—fermented bile, tears, urine, sweat—
turns into fragrant marble.

Never forget,
Ion Pop, the greatness of this honour:
Brancusi, himself, chose to polish you.

28

Dumitru Ghiață: La promenadă

<http://editura.mtlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Angela Marinescu

(born 8 July 1941)

prima zi de toamnă

de partea cealaltă cineva tăcut aparține zilei de mâine
am început să culeg struguri
într-o dimineață ca oricare alta
din via care strălucea în soare ca un parc japonez
alexandru își vestește plin de lacrimi rafinamentul
noi stăm cu spatele spre zidul care se acoperă
de umbrele unui trecut adânc
Doamne cât mi-am întors față
de ce atunci trebuie să iubim un câine în lanț
un copil își va căia poezile
și sângele lor va deveni ceea ce este – un obiect
înăuntru în pădurea de brazi este o fereastră cu gratii

first autumn day

On the other side someone who belongs to tomorrow will
be speechless
on a morning like any other, I began picking grapes in the
vineyard which was full of sunlight like a Japanese park
with tears in his eyes alexander discloses how delicate he
is
we lean against a wall engulfed in shadows of long ago
God, how my face is turned away
why should we love a dog that's chained
a child will cut up his poems and the blood within them
will become
what it is – another object
there is a barred window inside the fir-tree forest

30**instrumente care nu ating**

instrumentul care mă atinge nu mă interesează
mai multe păsări au fost ucise
într-un loc prea înalt – acolo am înțeles crima
pentru că poeziile mele sunt uneori lucide
să picure sânge, să se înalte ca un taur focul
să vină fratele meu pe care
nu-l voi cunoaște niciodată
în ușă Străinul să cânte cu noroi pe gură

în ușă casei tale să mă târască

o femeie nu este decât un cântec de lebădă
o femeie nu este decât un gunoi fosorescent
ce se masturbează
o bucată de carne
roșie macră
bună sănătoasă

I am not interested in instruments that touch me
several birds have been killed in a place too high up
and it was there I understood the crime
because sometimes my poems are lucid
let blood drip, let fire rise up like a bull
let the brother I will never know come
let the Stranger sing in the doorway with his muddy
mouth

let him drag me to the step in front of the door to your
house

a woman is merely a swan song
a phosphorescent piece of garbage
that masturbates
just flesh
boneless fatless red
good healthy fibrous stuff

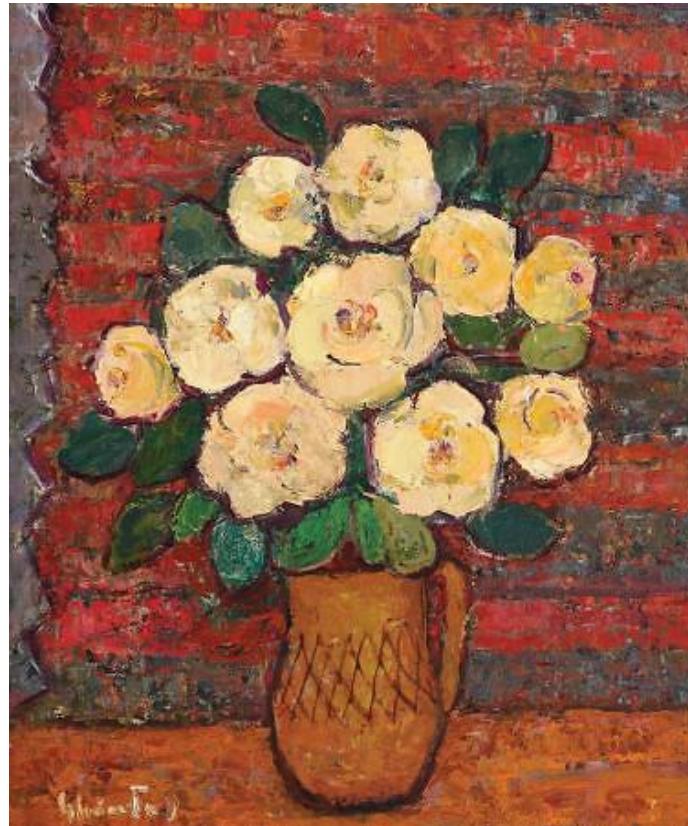
fibră marfă
ce trebuie violată
de un creier străin
eu m-am născut
gata violată
de
creierul
meu

31

that must be raped
by the brain of another
I was born
raped
by my own
brain

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Dumitru Ghiață: Cană cu trandafiri

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Ana Blandiana

(born 25 March 1942)

Vânătoare în timp

Simt că sunt pradă,
Dar nu ştiu cui,
Căci aripa și ghiara ce coboară asupra mea,
Înlănțuindu-mă cu umbra
Mult înainte de a mă atinge,
N-au nume,
Doar răcoarea le desenează-n aer
Amenințarea care se apropiie
Cu voluptatea crudă a lendorii.

Ştiu că salvarea e exclusă, dar
Nu ştiu ce-ar însemna salvarea.
De-ncerc să fug, umbra și ea se mută,
Mulându-se pe orizontul meu ca norii,
Feroce și aproape protectoare-n grija

Hunting in Time

I sense that I have fallen prey, although
To whom or what I cannot say. But long
Before I feel its touch, the shadow of
Their wings and claws hold me in thrall.
With what voluptuous cruelty, a slow
Chilling in the air alone warns me
Of the advancing, nameless threat.

I'm certain that there's no salvation; less
Sure what 'salvation' really means. Like
A cloud on the horizon, the dark shadow
Turns up everywhere, and ever seems
To stare with fury, though protectively,
As if it is afraid to lose its prey
To someone else.

34

De-a nu mă pierde, pradă altcuiva.

În aşteptare, confundând fiorii,
Spaima se-amestecă plăcut cu taina
A cărei dezlegare mi-e destin:
Am de trăit până găsesc răspunsul
Un timp egal cu timpul vânătorii
În care ştiu că-s prada, cel puțin.

Mistere

Atunci când privesc fix frunzele stejarului
Neliniștite de un vânt pe care numai ele îl simt,
Misterul de la Dodone nu mi se mai pare de neînțeles
Și nu mi-e greu să mi-l imaginez pe Zeus trăind în
ilegalitate.

Ciudat că oamenii nu se întreabă niciodată
Unde trăiesc zeii după ce nu mai sunt zei,
Nemuritori care trebuie să-și consume eternitatea
Lipsită de putere. Umiliți,
Ei sunt spectatori nevăzuți ai lumii noastre

Waiting with confused emotions, fear
And wonder mixed not disagreeably,
Over an enigma which, deciphered,
Will decide my fate. My life will last
Until I find the answer – while the hunt
goes on. At least I know the predator
exists, is real, and I'm its prey.

Mysteries

Whenever I look at oak leaves very closely
and they're stirred by a breeze only they can sense,
I begin to fathom the mystery of Dodona
and the illicit life of Zeus.
Strangely, people never seem to wonder
where gods go when they are gods no more
but powerless mortals, forced to live forever,
observing our world, unseen – this ordinary sphere
we find so enigmatic, not knowing how
to name or define such mystery.
Yet, sometimes I sense those gods drawing near:

35

Misterioase, pentru că nu e în stare să recunoască
misterele.

Și totuși, îi simt câteodată cum se apropie:
Apollo vine în somn, dă ușa de perete,
Îi aud pașii pe dalele din bucătărie,
Îmi răsfoiește hârtiile, atinge tastele,
Apoi se oprește îndelung în fața crucifixului
Înțelegând, cred, felul în care
Misterele s-au înlocuit unele pe altele.

Prin neființă

Purtând în loc de coarne crengi cu flori
Turma de cerbi trecea prin amintire
Și ochiul meu, care acum o vede,
Nu se formase încă s-o admire.

Deci fără martori, ca un gând, treceau
Atât de lin că nu clinteau vreun ram
Și nu sfârșeau de-a trece-n timp ce eu,
Căzând din vîrstă-n vîrstă, îi priveam.

In my dreams, Apollo opens an unseen door
and I can hear his footsteps on the kitchen floor.
He looks through my papers, touches the typewriter
keys,
then pauses in front of the Crucifix a while –
and I gather he understands he's a myth now, too,
and how myths are exchanged over time.

Non-Existence

Stags, crowned by branches of leaves
Where horns should be, remain in my mind
Although my eye, which now perceives
Them, found them weird once, and declined.

Others do not see them. Like thoughts
They pass so lightly, I never touch
What so intrigues me. Changes wrought
By time have no effect: I watch

Dumitru Ghiată: Pridvorul cu flori

<http://editura.mtlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Şerban Foară

(born 8 July 1942)

Hamlet după Hamlet

Se caută și strâng (de prin culise și de pe unde se mai află) supra-viețuitorii: Voltimand, Cornelius & Osric; li se-adaugă Marcellus, Bernardo & Francisco (un soldat), ca și Reynaldo (fără ocupație din ziua morții lui Polonius, a cărui ureche fost-a), bașca două dulci Doamne de onoare (ca să nă mai vorbim de prințul Fortinbras și bunul Horatio);

după care, se va redistribui: în CLAUDIUS Fortinbras; în FORTINBRAS Francisco; în GERTRUDA o Doamnă de onoare; în OPHELIA

Hamlet after Hamlet

We track down and gather the survivors (behind the scenes or wherever they are): Voltimand, Cornelius, Osric; and add Marcellus, Bernardo & Francisco (a soldier) and also Reynaldo, jobless from the day Polonius died; he'd been his spy); then two sweet ladies-in-waiting – as Prince Fortinbras and of course the good Horatio, after which we cast the remainder as follows: Fortinbras as CLAUDIUS; Francisco in the role of FORTINBRAS; a lady-in-waiting as GERTRUDE; another for OPHELIA; Marcellus (or Bernardo) as LAERTES; Sir Osric as POLONIUS

39

o Doamnă de onoare; în LAERTES
 Marcellus (sau Bernardo); în POLONIUS
 sir Osric (iar în OSRIC Norul!); în
 CORNELIUS Voltimand (& vvs.);
 în ROSENCRANTZ & GUILDENSTERN (rol dublu)
 Reynaldo; în MARCELLUS & BERNARDO
 un Căpitân norveg; în HAMLET Duhul
 părintelui lui Hamlet; în HORATIO
 „o parte din acesta” ...

Ce rămâne
 din el, urmând să plece cu Actorii
 și Clownii, în turneu, – to tell the story.

din Schimb de scrisori, de fluturi
 (Roman sentimental-epistolar)

Doamnă,
 Cadoul Dvoastră: fluturele azuriu marcat cu negru în
 cele două unghiuri ascuțite ale àripilor sale anterioare, pe
 care ieri la prânz nu-l aveam încă, a murit azi, în pragul
 zilei.

L-am înhumat sub piersicul în floare.

(and the Cloud as OSRIC!);
 Voltimand
 will play Cornelius (and vice versa). Reynaldo
 can do ROSENKRANTZ & GILDENSTERN
 (a double role). A Norwegian Captain will be
 MARCELLUS & BERNARDO; and surely
 the ghost of Hamlet's father will play HAMLET
 (and part of the time, his friend, HORATIO)...
 What is left of him will go on tour
 with ACTORS and CLOWNS
 to tell the story.

from **Exchange of Letters, of Butterflies**
 (Epistolary sentimental novel)

Lady,
 Your gift: the azure butterfly marked with black in
 the two pointed angles of his anterior wings, which I did
 not possess yet yesterday at lunch time, died today at the
 crack of dawn.

I buried him under the blooming peach tree.

40

Inexplicabil, mimetismul la distanță, care-l făcea să semene, sărmanul, cu o *epitola posthumus* african.

*

- Să vezi trecând un fluture din starea de nimfă în aceea de imago! Eu, unul, cred că aş albi subit.

*

- Singur fluturele-i îndestul de fraged, de fragil, ca să exprime veșnicia.

(N. m.: poetul Paul Claudel e de părere că, numai, trandafirul.)

*

Domnule,

În panerul alăturat se află: o plasă, bolduri, dopuri de plută, naftalină, un teanc de etichete, ca și o grea casetă de cristal; într-un cuvânt, cele de trebuință pentru a prinde fluturi și, văi, a-i conserva.

Cât despre curajul de-a o face...

Mimoza veche

Fără un dram de impudoare, îți spuneam, o dragoste

An inexplicable mimetism at a distance made the poor creature resemble an African *epitola posthumus*.

*

- If I saw a butterfly change from nymph into imago, my hair would go instantly grey, I think.

*

- The butterfly is the only creature that is tender enough, frail enough, to express eternity.

(My own remark: The poet Paul Claudel's opinion is that only one to do so is in fact the rose.)

*

Sir,

There is a net, pins, corks, moth balls, a bundle of labels, and a heavy crystal case in this basket; briefly, there is everything needed in order to catch butterflies and, alas, to preserve them.

As for the courage to do it, well...

Old Mimosa

Any love (not just ours) is dull without a grain of

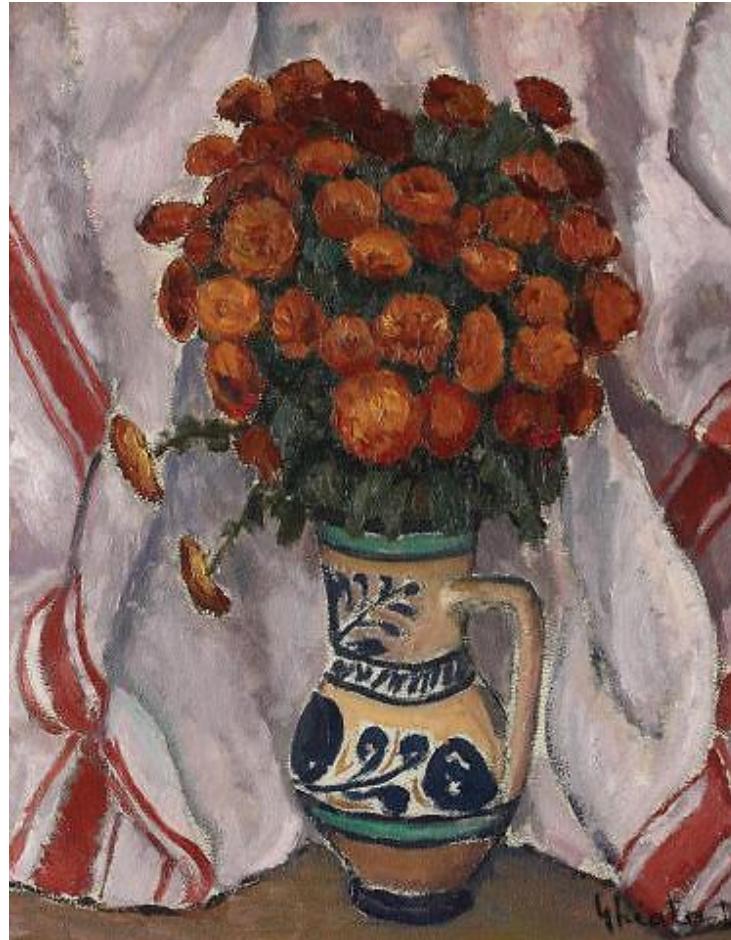

41

(nu doar a noastră) este fadă. Impudoarea este ingredientul unei licori care, altminteri, n-ar fi decât o searbădă tizană: nu se îmbată nimeni cu ceai de mușețel... Am curtat, pe vremuri, o mimoza, care, căzându-i cel din urmă strai, își acoperea cu palma ochii, precum copiii care, închizându-i, se fac, printre-asta, invizibili! – Mi s-a părut că ai surâs nostalgic.

shamelessness. Shamelessness is the ingredient of a drink which, without it, would be no more than herb tea: nobody gets drunk on camomile tea... Once I courted a mimosa who, when her last garment fell off, would cover her eyes with her hands, like children who close their eyes in order to become invisible! – I have the feeling you have just smiled nostalgically.

42

Dumitru Ghiată: Tufănele

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Nicolae Prelipceanu

(born 10 August 1942)

frunzulițele verzi

să pictezi o ramură de bambus nesfârșită pe care n-ai
văzut-o
niciodată
și fiecare frunzuliță verde să-ți ia o zi din viață
astfel încât ea să fie Tânără și tu foarte bătrân
la sfârșit

să te întrebi atunci la ce bun toate astea
când s-ar fi putut altfel petrece totul
și viața și frunzulițele verzi și chiar
ramura de bambus cu foșnetul ei foarte subtil
cu tot

acestea îmi treceau prin minte
într-o seară de toamnă departe de locurile

small green leaves

how to paint an endless
bamboo branch
you've never seen
when each
tiny green leaf
takes
a whole day out of your life and in the end

the leaf is still young and you are
very, very old
and then you wonder what good
is it all
everything should have been much different
life and the small green leaves and even
the bamboo branch—its gentle rustle and all

unde crește bambusul
și fără să fi meditat îndeajuns la mine însumi
înainte de a-mi pune zilele în loc de frunze
pe-acea acuarelă
care n-o să ajungă niciodată
la Muzeul din Taipei
și nici la cel din Philadelphia
nu cred

these things crossed my mind
one autumn evening far away from where the bamboo
grows
long before I thought enough about myself
before I began to paint my days
as leaves in watercolours
which surely will never be shown
in the Taipei Museum
or even in that one in Philadelphia
I'm sure

Adam și Eva

(*o ipoteză aproape științifică*)

nu credeam că bătălia
între creaționiști și evoluționiști
va ajunge intactă până la noi
și-o să învie în anul Darwin
întrebându-mă însă de partea cui sunt
am găsit
sunt un evoluționist

Adam and Eve

(*a scientific hypothesis*)

I never thought the fight between creationists and
evolutionists
would reach into our times in one piece
and would revive during the Darwin year
I wonder now whose side I'm on
and suddenly see I am an evolutionist descended
from two apes

45

mă trag din două maimuțe
Adam și Eva

stigmatizat

înăuntrul meu aceeași uimire intactă
din anul 1953 sau 1954
în cabinetul unui medic din Marghita
unde lumina soarelui nu pătrundea niciodată
geamurile acoperite cu draperii negre și grele
două mari portrete alături singurele ferestre deschise
o fetiță cântând la vioară și o Tânără doamnă
tatăl meu mi-a explicat mai târziu
am auzit atunci cuvântul lagăr pentru prima oară

trecusem cu trenul demult prin Dobrogea
lumea se uita noaptea cu groază
la ochiurile de apă întunecată de-acolo
dar cuvântul lagăr nu-l mai spusese nimeni
în fața mea

medicul de la Marghita va fi murit de mult

Adam and Eve**stigmatized**

within me – undiminished –
the same wonder I felt ‘way back
in 1953 or 1954 in a surgery
in Marghita
where sunlight never entered
heavy dark curtains covered the windows
two huge portraits hanging side by side
were the only windows open
a little girl played the violin in one
a young lady in the other
my father explained it to me later
then I heard the words concentration camp
for the very first time

long ago by train
we had crossed Dobrogea
at night people watched horrified

46

portretele vor fi dispărut și ele în vîrtejul vremurilor
mama și fiica asasinate într-un lagăr german
au rămas două unități dintr-o cifră nesfărșită
iar eu car în spinare și astăzi tragedia lor

uneori parcă îmi ieșe iarăși
tatuajul pe braț
așa cum l-am văzut mai târziu
la profesoara mea de germană
de la universitatea din Cluj

at the dark pools there
but nobody yet uttered those words
in front of me

that doctor must have died long ago
the paintings must have been lost
long ago too
mother and daughter murdered
in a German camp
two figures now in an infinite number
I have carried their tragedy on my back to this day

I think sometimes
the tattoo appears on my arm again
as later I saw it on the arm
of my German teacher
at the University of Cluj

47

Dumitru Ghiață: Țărancuță cu fuior

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Ioana Ieronim

(born 9 January 1947)

Bucureşti-Belgrad, peisaj de mai

Dunăre Dunăre multa Dunăre
care vede totul

vede
a văzut
spală memoria unei întregi Europe.

Şinele de fier cu luciu de sabie
şi rosturi muiate în catran

calea ferată care vede totul

vede
a văzut.

Bucharest-Belgrade, Landscape in May

The Danube the Danube stately Danube
that can see it all

it sees
it has seen
it washes down the memory of the whole of Europe.

The rails flash like a sword
with pitch at their joints

the railway can see it all

it sees
it has seen.

49

Marfa din vagonul de Timișoara
trecută din mână în mână:
cutii geamantane baloturi
aruncate peste barieră la Pancevo
pierdute în peisaj

marfa de bazar care ne unește.

Oameni aleargă între vagoane.
Fetele cu bilet de Italia rămân.
Comenzile scurte în câteva limbi.

Suntem gata de plecare.

Luna mai, de la București la Belgrad
și mai departe pe raza lungă Europa
măsurată de la un oraș la altul
în betoane pietrișuri traverse șiine de tren

și macii crescând printre ele,
nesfârșite řiruri de maci
flama vie

Goods from the Timișoara coach
shifted from hand to hand :
packages suitcases bundles
thrown over the barrier at Panchevo
disappearing into the landscape

the bazaar goods that unite us.

People hurry from one car to another.
Some girls with tickets for Italy stay behind.
Curt orders in several languages.

We are ready to leave.

The month of May, from Bucharest to Belgrade
and further on into the depths of Europe
measured from one town to another
along the railway with its pebbles, concrete, rails

and the poppies growing in between
endless rows of poppies
their living flame

intensitatea
urgența
iubirii lor

Poet din Tam'ra, Țara Galileii

Corpul pierdut în odăjpii negre ca într-un sarcofag
capul strâns în basmaua albă
—doar fața ta se vede, un val de lumină Tânără
extatic

totul e voce, acest glas te-a ales pe tine să schimbi
pământul pietros al țării tale
în undă mânăgiatoare,
tăișul armei în pulberi aurii purtate de poporul
albinelor departe

în vocea ta dezlegată de trup — iubire iubire
dizolvantă iubire levitând peste cuvintele
oricărei limbi în care
încercăm a vorbi.

the intensity
the urgency
of their call

Poetess of Tam'ra, in the Land of Galilee

Body covered in black garb like in a coffin
head wrapped in a white kerchief
—only your face can be seen, a billow of light
young, ecstatic

all's in that voice, the voice that chose you to change
your stony land
into a caressing wave,
change the edge of weapons into gold dust
borne by bee swarms far away

your voice, free from its body, is love love
dissolving love hovering over the words
of any language we try to speak.

51

Muntele Tabor în depărtări, abia o respirare.

Peșteri reverberează în adânc.

Veșmântul negru, baticul alb în jurul feței tale
vorbești și vocalele tale sunt rostogolite de înger

vorbești

și consoanele tale sunt flăcări subțiri
verticale

mai puternice decât puternicii slabii ai lumii

vorbești

învingi

Mount Tabor in the distance, hardly a breath.

Deep caves reverberate.

Black garb, a white kerchief round your face
you speak and your vowels are rolled over by angels

you speak

and your consonants are thin

vertical

flames

stronger than the weak powerful of the day

you speak

you

are the victor

Canterbury

the church is a bride, they say
and a bride she is

with her whispered call

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

and exquisite limbs

with her doors that open
infinitely
wave upon wave above

echoing in your innermost self
where flesh and mind
burn and are one

her arching waves draw you
to airy entrancing
shores

wings spread high, with tender
knots and veins
running into secret grounds

the sacrifice of blood
in the darkness
far below

53

Dumitru Ghiată: Ulcică cu trandafiri

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Adrian Popescu

(born 24 May 1947)

Baladă pentru Bloody Mary

Pe Mary cerul ocrotesc-o,
deși-i demult, e plină-i de tărie,
Smirnoff, de roșii suc, tobasco,
lângă piperul negru-o fac să fie
neîntrecută-n dar și-n bucurie.
Sărută-i gura și sărută-i gâtul,
piciorul zvelt al plinului pahar,
sprâncenelor le soarbe veselia,
privește-i ochii și-ți fuge urâtul,
scântei mărunte, de acolo, sar.

Albește a ziuă, destrămatul fir
al nopții duse, fuge din chilim,
zăpadă tu erai, iar eu câmpia,
sorbindu-ți gheața, bucuria...

Ballad for Bloody Mary

Mary – may heaven protect her!
Old as she is, but still so strong:
(tomato juice, tobasco, vodka,
a bit of pepper – you can't go wrong.)
She's a fabulous source of pleasure:
Kiss the mouth of the glass, its neck,
its elegant, plaited, slender leg for
gratitude. Oh, what the heck –
see those sparkling eyes? Drink up
and leave your worries in the cup.

The threadbare carpet of the night
unravels into day. You can
be snow and I, the field. Your iced
deliciousness I drank, your joy...

aș fi dorit atunci să mai rămâi,
dar ce dorim, visând, nu moare,
chiar dacă nu de tot înfăptuim,
pe stradă cresc lămâi amare
nu le gustăm, doar le privim.
Privighetoare, lasă ciocârlia
să ne recite din Shakespeare!

Căndu-mă, îmi regretam chilia,
deja-ntristat de ce o să urmeze,
încovoiat de frig și de curent,
fugar o noapte de pe metereze.
Aș fi zburat, pe loc să mă întorc
la toți ai mei, în pace de convent,
eram ca fiul rătăcit: cu-n porc
la roșcove, pe jos, mă-ngeșuiam...
Ce bucurie fi-va, ca la hram,
când voi fi iar acel care eram.

De multă vreme, Bloody Mary,
tu, ursitoare-n straie englezesti,
o pajiște te vrea, pe unde merii

55

I wished you stayed, and wishes that
appear in dreams don't die.

Bitter lemons in the street
I do not taste, but note their growth.

Nightingale, listen to the skylark
reciting Shakespeare in the park.

Repenting; knowing suddenly
what was to come: how I missed
my monk's cell! What price to flee
the ramparts for one night? Pierced
by a chill, my sole desire
is going home quick as a bird –
to fly to the warming fire
of monastic life. There stirred
in me a longing for release,
the prodigal's return... to peace.

Bloody Mary, in English clothes,
the apple trees shedding petals
indicate that all the earth
longs for you. Now to the meadow

se scutură. De ce nu te grăbești?
Ești delicată, cine să-mi cuteze
să te asemene, măcar în gând,
butoaielor cu bere, bavareze,
în care fierb dorințele de rând?
Și, spune-mi tu, la asfințitul serii,
ce am avut și ce îmi dăruiești.

Aprinde lumânări ca niciodată,
să stăm alături, amândoi râzând,
ce dacă lacrimile, dintr-o dată,
pe față mesei se aud căzând.
Nu-ți cer să-mi spui tu, viitorul,
îl știu de-acuma, nu-mi menești
nimic din ce n-aș ști, piciorul
meu dibuie în arături cerești,
fii roua, dimineața se arată,
ce Destramare! Nu mai ești!

56

rush! You are so delicate
who would dare compare you to
Bavarian beer, where wishes fret
in boiling vats. As dawn ascends,
please tell me that we are still friends...

Light more candles and let us laugh.
Never mind tears falling on
the table. I don't expect a rough
draft of my future. It's known.
Softly I steal into the ploughed
land of heaven where the dew
of morning falls. Hush! No sound
reaches me – no sound of you!

Morning approaches. Alas, my friend,
both the night and you must end.

Cărțile...

Iubitelor, de-acum, e timpul,

Books...

Dearest, the time is ripe for us

de rilkean, sublim cules,
da, am suiat cu voi Olimpul,
dar coborâm acum la şes.
O, cartea mea, e tare simplu:
se simte iarna, tot mai des.
E mică ziua, ne desparte,
de frig „puținul care taie”,
în carne. Om îs, tu-o carte,
dar amândoi ferim de ploaie,
în hexagoane de albine,
mierea din teii fără moarte...

Eu dacă mor, moare și el,
se simte săngele de miel,
ce lasă pe ciment un semn?
Deschide cartea, te îndemn,
nu pentru mine, fă-o, haide,
să fii tu torța vie care arde.
Tu, carte necitită pe un raft,
plină de praf și nepăsare,
amară ca o bere de la draft,
zborșită de atâtă aşteptare,

to gather in the Rilkean fruit.
We climbed Mt. Olympus once,
we two; now it's the valley suits
my aging self. Beloved book,
how stressful things are, with winter so near.
The days are growing shorter. Look
how the trees are almost bare.
Predictions of frost cut us to
the quick. In this bee-hexagon
we share, I, a man, and you
a book, like nature-paragons,
attempt to protect again
immortal lime-tree honey from the rain.

If I die, he dies. The blood of lambs
stinks to high heaven. Who has left
a mark in the cement? If I am
urging you to read, this quest
is not for myself. I wish you
to be a living, burning torch...
You, book on a shelf, gone blue
with dust, bitter like coffee scorched –

58

Viena și Parisul îți așteaptă,
Cenușăreaso, inocentul rapt.

„Hai, ia-mă-n brațe, am pistriui,
mărunți pe brațul îndoit alene,
cum vezi pe ferigi,” parcă spui,
„și du-mă la torrentele din munți,
pe unde acele de pin în pliuri,
și-n tiv pătrund, ori prin poiene.
Nu mai citi ecranul alburui,
Iubirii cum de nu-i simți lipsa?
O șerpărie neagră de antene,
ți-i camera, gemând de DVD-uri.”
În anvelope, mort de timpuriu,
stă omul așteptând Apocalipsa.

La braț cu mine de nimic îți pese,
noi vom intra în hala ca de bal
din târgul de la Frankfurt Messe,
pavilioanele se-nșiră, triumfal,
o, inima ți-o lași la multe mese,
Firenze, ori Porte de Versailles.

Cinderella, Vienna, Paris await
their innocent ravishment.

So read, and read again, to slake
a thirst growing ever more intent
with each book that you devour,
every minute, every hour.

‘Hold me. My lifeless, lazy arm,’
you seem to say, ‘is freckled like
a fern. Take me where vast, storm-
ing waterfalls foam and strike,
where needles of old pine trees steal
into the folds and hems of clothes;
take me to the meadows... It’s unreal,
that murky monitor you chose
instead of me: Love isn’t there –
can’t you sense that? Your room
is choked with DVD’s, black wire...
How weakly man awaits the boom
of the apocalypse! He’s lost
among dead tires, untimely ghosts.’

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

59

Aproape-i secerișul. Ce vers ai,
să nu-l uităm, când în țărână
te vei întoarce, el să ne rămână?
Pe voi, presimt, iubitelor, departe
vă vor trimite cei pe care i-ați crescut,
„că miroșiți a bătrânețe și a moarte.”

Un pod de vase-ați fost, de multe ori,
pășeam pe el să trecem înspre țara
ce nu-i pe nicio hartă. Doar în zori,
acolo poți intra. De la-nceput,
să știi, c-o locuiesc nemuritorii.
Și dimineață a fost. Uitată seara.

Take my arm. Don't be afraid.
We will enter the great hall
at the Frankfort Fair. Arrayed
inside what must have been a ball-
room in its day, pavilions
triumphantly queue up. Your heart
will thrill seeing so many bastions –
tables from Firenze, Porte
de Versailles – all over the world!
But, sadly, dear – do you recall
that classic poem, the crucial verse
no one should forget? 'Because you smell
of old age and death', those you have
raised will banish you, I know.

So often you have been a bridge
we crossed venturing to a land
that's still uncharted. At the edge
of dawn alone it will be found.
You've always known that gods lived there.
Now morning comes. Night's gone... where?

60

Dumitru Ghiață: Valea Bistriței

<http://editura.mtlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Lidia Vianu

(born 7 July 1947)

The Wall**1**

His ancestors' house had been built in 1177, on the place of a well gone dry. A hidden descent into darkness. Centuries later, the communists confiscated the house. Years after that, here he is, climbing to the attic.

Broken windows, ghostly walls, birds' nests – pigeons fly out with fast beating wings.

One bird stays behind unafraid. Grey feathers, a white halo, eyes in his. Its feet are resting on some papers written in green ink. Faded.

He holds out his hand and slowly pulls the papers towards him. The bird breathes deeply. Both of them on this side of the wall. No touch. Just the sign. Here it was and is no more.

A seagull.

2

You are. You are that part of me without which I am not.

You make everything certain while uncertainties rage. Within. Without.

You make everything uncertain every second of every minute of every day of every month of every year, again and again.

You break my heart with a word.

You stroke my soul with a silence.

With you I am speechless.

62

These many words are a sign that I am not with you yet.

3

This train, like everything that connects my existence to yours, is a whirlpool which sucks me in. An agony of flame that cannot singe a sleeve.

I have often tried to attach a name to you. None fits. That made me utterly unable to talk about you.

You were given to me as a better place for myself. When I was born.

4

While living my life, I gathered a number of fixed points. Those have been my away from you.

5

When I am not your waiting, I am not.

6

The first time I knew you, I was two. Alone in an orchard with dusty plums. I realized it seventeen years later. I had been two when I had known I was looking for you.

Write my name with your fountain pen on the palm of your left hand. I will be there in time to share the wet ink.

7

You reached out for me when I was drowning in my beginning.

I did not know how to follow.

Yet, somehow, you had me think of the train.

8

At some point, you began to look at me. A lingering, glittering gaze, half smile, half heavy silence. I may have forgotten bus numbers, prices, acquaintances, history and geography, but the moment you lost your eyes in a Mediterranean I was slowly learning I had in me—that I can never forget.

Thank God for the next to nothing he gave us in this life. Your brief impetus showed the rails to me. My buried

63

knowledge of you waited for the future to die, and the train was born.

When we think together, it moves. I gather you like a fishing net. You do not understand this train as I do, because you have forgotten the past. Take mine. Step into me. There is a burning railroad from your soul to mine.

9

We spend today in the dining car. I am tired, you are impatient. The train moves. While it is heading for your place in space, you are paying me a short visit.

"Does it not matter that I am not really here?" Not in the least. I have been reaching out for you ever since I can remember. Our insignificant words got the better of us.

Looking for you is the gift of this life. The child, the young boy, the thirty-six-year-old, the fifty-year-old, the eighty-year-old. All in one. All inside me. I can see it all without seeing.

10

I have always dreamt of taking a train to Sulina. The place where the Danube and the Black Sea meet.

When the wall is gone, what shall I do with this train. The police will fine me continuously for blocking the narrow street beneath your balcony. So many carriages, so much old iron, wheels and embers. I would not want to embarrass you.

"I would never be embarrassed."

Of course you would not. Who else but us would see a speeding train run by two minds at once.

11

I am stronger when I send you sentences in my mind.

A silence. A button turned. No more.

Not yet is such a delusion. We fool ourselves we are not yet, again and again. In fact, every this-second-me, next-second-you is a no more.

64

What was not but could have been is the worst no more right now. Yet, had it been, it would not have made any difference, since it would now be no more anyway.

Then why are your words, your places, that undefinable throb when you speak, so now, so much alive, so sharp.

All it takes to lose you is a mind cut.

All it took to lose you a lifetime ago was a second's expectation.

12

Your thoughts play chess with me. I have never played chess well. I am not good at contingency plans.

Back there, in one winter memory, you were playing with Falken-Flug-Hawk's-Flight. I was outside your window.
Trying not to flap my wings.

Forty years later, you have opened the window.

You cannot see me because of the wall.

13

There must be a tunnel between your soul and mine, or I would not have survived in this wall for so long.

I go by the touch of your hand. A sign from back then.

It hurts to know you are, and not be with you.

One is more when one is not—maybe.

14

Shhsht. A seagull outside the window. Knocking on it with its red beak. One, two, three times. Wherfrom?

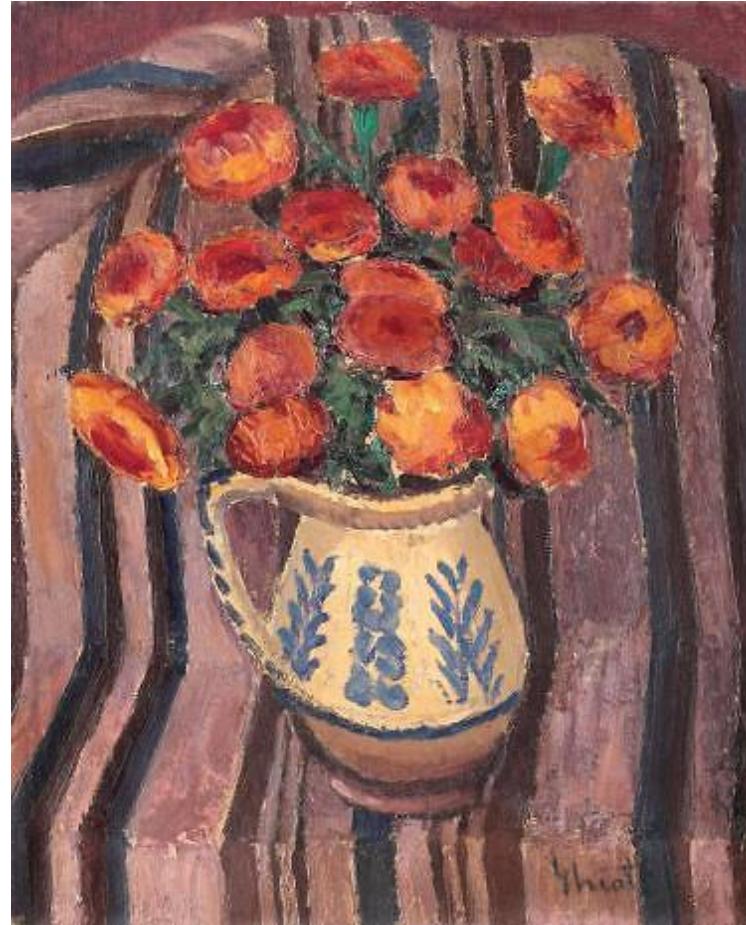
Scientists have discovered a tiny speck of matter that travels faster than light. The past can happen all over again.

This seagull is the messenger.

We must let it enjoy the repeat.

I will be this seagull. Suspended. A confused speck of matter knocking on your window. A universe. All over again.

Dumitru Ghiață: Ulcică cu tufănele

Vasile Dan

(born 8 May 1948)

Gaura neagră

Vine o zi în care intră toate
celealte. Ca într-o gaură neagră.
Ea poate fi oricare alta nu doar ultima
a săptămânii.

Pentru mine, nu ştiu de ce, ea a fost cea de miercuri.
Pe la amiază. Când lumea întreagă lipseşte puţin de acasă.
Aerul verii de iulie fierbea pământul.
Tălpile în mers îndemnate să fugă.

Apoi totul dispărea ca prin minune.
Eram eu însumi singurul martor al propriei mele absențe.

Contemplu acum melancolic trecutul:
o luncă bogată în rouă,

The Black Hole

Sometimes a day comes along
that swallows up all other days.
Like a black hole.
It could be the last day of the week
or another day.

It happened to me on a Wednesday. I don't know why.
About noon –
when no one was around.
The hot summer air
blistered the earth, and the soles of walking shoes,
unable to bear it,
leapt away.

Then I saw everything

67

zorii ce par că mijesc, somnambulul
care învăță încet, încet să vadă.

magically disappear.
I was the only witness
to my own absence.

Now I am thinking morosely of my past:
dew on a flooded embankment,
a scarcely noticed dawn, a somnambulist slowly,
very slowly,
learning how to see.

A crescut noaptea

A crescut noaptea și a scăzut ziua, la vîrsta ta
toate par acum mai clare. Dimineața pe trotuar o monedă
slabă
scăpată în băltoacă ruginește singură. Un umăr căzut
deodată.
Un vîrtej din senin. Frunze de aur năclăit în aer. Greața
viitoarelor mame. Ciripitul, ciripitul ca într-o maternitate
învolburată
de păsări. De pe pereți se desprind încet frescele
umede ale acelor ani.

Night Grows

night grows, day shrinks
at your age.
things are so much clearer.
in the morning on the pavement
a thin coin dropped in a puddle
rusts all alone. quite suddenly
someone's shoulder drops.
out of nowhere, a whirlwind:
sticky golden leaves twist in the air
like morning sickness.

68

Adorm cu mâna sub cap în timp ce citesc
un text nou scris cu cerneală simpatică
de mâna unui copil ce încă nu s-a născut.

Tweet, tweet –
it's like a whirling
maternity hospital
for birds.
The wet frescoes of those years slowly
fall from the walls.

With one hand under my head
I fall asleep
reading a note in invisible ink
written by a child
who has not yet
been born.

Dis-de-dimineată

Înghițituri scurte de ceai verde
spre a mă trezi.
Fiindcă acum, gata, toate iluziile
au deja un contur. Trec prin ele precum prin aer.
O, lapte ce arde, picură încet pe limba oricui.
Noaptea în schimb ia mâna de pe mine, mă scapă din

At the Crack of Dawn

Small sips of green tea
awaken me
now that all my illusions
are clear. I move across them as I'd
cross the air.
You, scalding milk, drip slowly

69

pântecul ei
cât cerul,
dă de-a bușilea spre cotloane din ce în ce mai îndepărtate,
se scurge în pământ.
Odată cu ea și umezeala strălucitoare a cărărilor ce se
bifurcă.
Dumnezeul meu e fragil, adoarme singur
ca întotdeauna în cochilia lui de melc.
Ori după nor.
Ori aninat de o salcie galbenă.

O rază, acolo, căzută din lună.

on everyone's tongue.
Night takes her hands off me,
lets me out of her belly
immense as the sky;
crawls backwards toward hollows
far, far away
where it seeps into the ground and diverges
at the shiny wet fork in the road.
My fragile god sleeps alone,
as is its habit,
in a shell, behind a cloud, or
hanging from a blanched
willow tree.

An errant beam slips from the moon.

70

Dumitru Ghiață: Pe valea Bistriței

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Liviu Ioan Stoiciu

(born 19 February 1950)

Doi tembeli

Sunt total împotriva mea, aşa că poți să-mi
crăpi capul cu toporul,
îți dau voie – ai curajul asta? E în magazia de lemn
unul. Trebuie să mă enervezi tu
întâi în asemenea hal, încât... Am un topor ascuțit!
Dar ce, cuțitul de la bucătărie nu ajunge?
După ce-ți tai gâtul, umplu un lighean de sânge și-l
beau încetul cu încetul... Hai
mai bine să luăm aer. Recunoști? Te-ai uitat
prea mult la televizor. Am

ajuns doi tembeli. Intrăm? „În cintirim, unde popa
merge tot cetind”... Fiecare îl poftește
pe celălalt să tragă hamul
unei căruțe-dric, abandonată pe alei. Mi-e un dor să

Two Imbeciles

‘I am utterly averse to me,
so you can split my skull in two with an axe.
You have my permission. Do you dare?
There’s an axe in the woodshed, but first
you must drive me out of my mind. My axe
is very sharp,’

‘But why an axe? Won’t a kitchen knife do?
When I’ve slit your throat, I’ll fill a basin with your blood;
then I’ll drink it at my ease... Let’s get some air.
Admit it: you’ve been watching too much tv.’ We

are two imbeciles. Shall we go inside?
‘Into the churchyard where the priest
walks and reads’... We each
invite the other

72

mor, mă, Gheorghe...

În umezeala serii, îmbătați clampă de parfumul
teilor înfloriți. Îl auzi? Amândoi
văd un clopot atârnat, care sună de unul singur. Ce
l-o fi apucat?

to drag along a hearse that's been
abandoned in an alley.

I'm longing to die, Gheorghe...

It's a damp evening and both of them are dead drunk
on lime-tree perfume.

You hear that?

They both see church bells afloat in the air.
What the hell?

Ăsta da nebun

L-a încântat, l-a dat jos din cărcă, l-a
lăsat la intrarea în metrou,
pe un stativ înalt – de unde aruncă resturi la
vrăbii. Cum de e posibil?
S-au adunat zeci de vrăbii, în plin centru, n-am
mai pomenit, le cheamă
pe nume, ăsta da nebun. Nebun ești tu, bă, cu burta
plină de șuruburi.

Îi plângе soarta, că n-a avut noroc. Nu
și-a găsit un rost. A

He was carrying a cripple.
I persuaded him to put him down
on a very tall kiosk, right
at the entrance to the underground –
from that height now
he scatters bread to the sparrows.
How can this be? Dozens
of sparrows are gathered there,
incredibly, right in the centre of town.
The cripple calls each by name.
Indeed, he's crazy.

Crazy All Right

iubit un diavol, o târfă, i-a pierdut urma și nu mai e
bun de nimic. Decât nimic,
mai bine ceva. Se consideră un rest. Acasă
se întoarce necontentit cu fața
spre perete și caută cu ochii dați peste cap... Nu-l
poate lecui nimeni. Lasă
zilele să treacă, dând resturi la vrăbii – dacă
e scos afară. De ce nu-l duceți
la o discotecă? Unde? Nu înțelegeți nimic. El
nu vede în fața ochilor
decât resturi de la abator, pe care se bat câinii
și păsările.

73

No, you're the crazy one – you
with your belly full of screws.
Bad luck, he says.
He has no family. He was in love with a devil,
a whore – and he lost her.
Now he is lost.
He's less than nothing: garbage.
At home, he faces the wall and rolls his eyes.
There's no cure.
He feeds the sparrows when he's taken outdoors,
and so his days go by.
Take him to a disco? You're off the wall!
All he sees are dogs and birds fighting over
slaughterhouse scraps.

Vin atâtea împotriviri

Vin atâtea împotriviri, cum să le mai dea de capăt? Dacă
n-ar cugeta atât la ele... Are acea voluptate
a rușinii, că nu va face față, va fi
călcat în picioare, umilit, jignit, va fi înjurat de mamă. În
timp ce el va fi, în secret,

I See So Many Obstacles

So many obstacles!
No one can knock down every one of them.
If only
he could stop them running round and round
his head. Contrite, afraid of being

74

cuprins de un fel de bucurie nepotolită, venită din adânc,
fără nici o justificare, în numele unei cauze
din viitor, e culmea. Se tot biciuiește
singur, poate, poate va scoate din el lucrul acela care
i se tot împotrivește și care-l judecă,
i-ar jupui pielea de șopârlă... „Acum lucrul acela era acolo,
dar în momentul următor nu mai era
nicăieri”. Cum pot fi puse cap la cap fapte contradictorii?
Dacă i-ar conteni naufragiul... Creierul
lui nu lucrează cu exactități: grăbește-te, îi strigă, nu
pierde
vremea! Iar el se simte stânjenit, nu știe ce
să facă, expresia de triumf îi dispare, nu-i nimic,
reformulează
cuvintele în minte, „ești aici”. Îl dărâmă și
nesiguranța
sentimentală: ieri era împotriva lui, azi de ce e? S-a
tulburat iar pe dinlăuntru,
traversează zile de aşteptare și nedumerire. Are gesturi
reținute, încearcă să fie lucid și atent,
se preface că disprețuiește ceea ce face, încotro? „El îi
cunoștea foarte bine pe dracii

trampled on, humiliated, insulted,
he no longer tries.
But secretly – now and then – he feels a deep,
irrepressible
joy
for no reason at all,
just an intuition
that something good
(against all common sense)
will come to pass.
Hoping to escape some imagined judgement,
hoping that like a lizard
he can skin it off,
he thrashes himself... Here one minute,
gone the next, that fearful image...
‘How can things that contradict each other
co-exist?’
If this shipwreck would sink once and for all!
His brain, in his confusion, yells:
hurry up; stop wasting time!
Bewildered, he wonders
what in hell is he supposed to do?

care-l atacau și de aceea s-a arătat strălucit". Nădăjduiește în continuare în cele viitoare. Pentru a se dezmirdea. Aude: „Te putem face din bătrân, Tânăr, din mare, mic, din mic, mare” – sunt aceiași draci? Păcat că el s-a împrăștiat prea tare...

75

A look almost of triumph suddenly appears across his face, then vanishes: So?
He imagines a conversation: 'You are here,' he reassures himself. And this sentimental uncertainty kills him.
Life threw a spanner yesterday – but why today? Troubled still (again?), a rigmarole of circular hypotheses fills his mind. Outwardly, he seems o.k.; inside he's struggling for clarity, tries to focus, pretends that he despises everything he does. So what now? Knowing the demons who attack him, he meets them with a radiant smile... still hoping. Hope, in fact, caresses him. He hears: 'We can make you young again; a little boy again; and then you will grow up again.' – are these the same demons?
If only,

Poesis
Poetry Anthology of the Romanian Writers' Union. 2015
Translated into English by Leah Fritz and Lidia Vianu

76

if only...
he wasn't so lost...

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Dumitru Ghiață: Mere

<http://editura.mtlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Cassian Maria Spiridon

(born 9 April 1950)

Mic manual de conversație

privesc cu demnitate în față un tun
ochiul său adânc și negru de fum
aud glasul lui bubește
din circumferință fără trup
numai scrum

conviețuim mutual/
pe afet odihnind un picior
desculț/ plin de sânge
așa
am renunțat la virtuți și păcate
ne suntem absolut necesari

A Little Phrase Book

dignified, I confront a cannon
whose deep, dark eye
is smoke
its bodiless voice
thunders out of ashes

we are together
my naked foot rests on the cannon's base
the sole soaked
in blood
we have renounced both virtue and sin
and cannot live without each other

Nu există

nu există ființă mai mincinoasă decât poetul
el când spune/ te iubesc/ să nu-l crezi
deja în mintea lui urmează alt vers
mai important/ fii sigură/
decât această declarație solemnă
[cam stranie/ e drept/ în
gura unui poet care/ cât de cât se respectă]
el nu trebuie niciodată crezut
nu-i în stare nici pe sine
a se iubi
n-are încredere și nădejde
în visele sale
le măcelărește/ le trișează
le izgonește-n poeme
pentru a-i fi lui viață
mai comodă și adormită
el se vrea și deseori este
 un trezitor/
pentru alții/ pentru cei
 gata să-l creadă

There is No

There is no bigger liar than a poet.
When he says 'I love you' don't believe him
as another phony line is sure to follow,
more important than his all too solemn
protestations of his love (how odd
is this from one with claims of self-respect!)
Don't believe him when he cannot even
love himself. Doubting his own dreams,
he does not hope for anything at all.
He butchers dreams to squeeze them into poems
that make life easy for himself so he
can sleep on
although I'll grant they send a wake-up call
to anyone who still believes his lies.
When he cries 'it hurts, my soul is
a colossal wound', don't pay him heed,
I beg you. He's such a liar! I know his soul
went packing years ago, its ashes scattered
in a grassy field. Please, forever
do remember this: he never hides

80

el când urlă: mă doare/
sufletul întreg e o rană
nu-l credeți/ vă rog/
minte de stinge/ cu probe
sufletul l-a părăsit de mult/
eul său e pulverizat
e tot una cu iarba câmpului
dar nu uitați/
el nu-și ascunde niciodată demența/
el înțelege și minte

într-o dimineață România s-a trezit
vecină cu China
cu o populație mai numeroasă
ca a Indiei
cu o istorie invidiată
 inclusiv de Franța
cu bărbați politici
 de care nici Roma n-a avut parte

his craziness, understanding pity
is a winning card. Oh, how he lies!

One fine morning Romania found herself
bordering on China
with a larger population
than India's
and a history that even
 France envied
with politicians
 superior to those in ancient Rome

cu poeți mai mari
decât ai perfidului Albion
cu filosofi mai profunzi
 decât cei viețuitori prin landuri
și cu mult mai bogată
 decât țara unchiului Sam
încetaseră toate cutremurele
râurile și fluviile se rostogoleau
 blânde în albia lor
nici o calamitate
 nu mai vizita pământurile patriei
ordinea socială era desăvârșită
 anotimpurile minunate/ românii fericiti
iar toate acestea/ se întâmplau
 într-o dimineată...

81

not to mention greater poets
than those inhabiting perfidious
Albion
wiser philosophers
 than those in the German *gestalt*
and richer by far than
 Uncle Sam
no more earthquakes
rivers and streams that flow
 gently along
no more calamities
 plaguing our homeland
a perfect social order
 beautiful seasons/ happy
Romanians
and it all/ happened
 one fine morning...

Dumitru Ghiață: Târg la Mehedinți

Mircea Dinescu

(born 11 November 1950)

Discurs la intrarea unei țări estice în Europa**Discourse upon the Reception in Europe of an Eastern Country**

În biserică
hoțul rușinat își ascunde mâinile în buzunarul
episcopului
să nu i le vadă bunul Dumnezeu.
Țăranul îi strigă fiului cu tălpoaiele mari
să-și pitească bocancii uitați lângă sură
că vin musafirii
și, vorba aia, avem și noi mândria noastră națională,
că vin turiștii japonezi
cu piciorușele lor de vrăbiuță
țup-țup, țup-țup
să ciugulească grâul, floarea-soarelui, ochii
lui Van Gogh.
Și dintr-o dată

In church
the thief, ashamed, hides his hands in the
bishop's
pocket
lest the good God should see them.
The peasant shouts at his big-footed son
to hide the boots he left by the shed
guests are coming
what the hell, we have our national pride,
and Japanese tourists are coming
with their tiny feet like a sparrow's—
pip-pip pip-pip
to peck at wheat, sun-flowers,
the eyes

84

se lasă ora tandreții deasupra spitalului municipal
și alcoolicul internat pentru dezalcoolizare
alintă spiritul medicinal uitat de felceriță pe noptieră
numindu-l „lichior de viorele”,
„adio mamă”, „te-am zărit printre morminte”,
apoi deschide fereastra și strigă:
„Bine-ai venit, Societate de consum,
fă-ne și tu felul,
ia-ne de proaspeți,
strunjește-ne din pietricelele de la rinichi
zaruri norocoase.
De astăzi, curului n-o să-i mai spunem tovarășe,
ci dumneavoastră,
de mâine o să mă scoateți afară din cârciumă
mai greu ca pe Shakespeare din Enciclopedia Britanică”.

of Van Gogh.
Suddenly
it's tenderness time in the municipal hospital
and the drunk admitted to rehab
fondles the surgical spirits the nurse left out by mistake
and calls it 'violet liquor',
'rotgut', 'firewater' –
then opens the window and screams
'Welcome consumerist society,
come on, kill us
like all the rest,
polish our kidney stones
lucky dice.
Starting today, we shall not call the arse comrade –
but sir;
starting tomorrow it will be harder to get me
out of the pub than to get Shakespeare
out of
the Encyclopedia Britannica.'

Îndoielile logodnicului

Am o gaură în podea:
nu-i nici capitalistă, nici comunistă,
e o gaură fără de partid.
E-atât de transparentă
că ar putea intra în Academie.
E-atât de virtuoasă
că m-aș însura cu ea.
De nu m-ar bate gândul
că până la urmă
mă va însela cu un șoarece.

There's a hole in the floor:
it's neither capitalist nor communist –
a party-less hole.
It's so transparent that
it could become a member
of the Academy.
It's so virtuous that I
might consider marrying it.
But I keep thinking that
someday
it will cheat on me
with a mouse.

Dreptul la liberă circulație

Așa cum Shakespeare își poate permite
să-și sufle nasul în batista Desdemonei,
vreau și eu să mă joc de-a toreadorul cu taurul
ce a răpit-o
pe Europa,

Righth to Free Circulation

As Shakespeare could afford
to blow his nose in Desdemona's handkerchief,
I want to play the toreador to the bull
that kidnapped
Europa,

86

să-l răpun înfigându-i pixul meu
cu cerneală simpatică
între coarne
ca să mă pot căsători cu fata din interes,
să capăt fără probleme cetățenie franceză,
belgiană sau germană
aidoma golanului pe care l-am întâlnit acum
douăzeci de ani
în trenul de Novosibirsk
și care visa să fugă din estul sălbatic tocmai în Israel,
însurându-se cu o evreică bătrână,
considerând femeia nu un lux, ci un mijloc de transport,
fără complexe creștine,
luând în considerare faptul că, la urma urmelor,
și Isus e rodul unui ménage à trois.

to kill it by sticking my pen
with invisible ink
between its horns
so she and I can elope in
a marriage of convenience
and I can get French citizenship
or Belgian or German just like the bum I met
twenty years ago
on the Novosibirsk train
who dreamt of defecting from the wild East
to Israel
by marrying an old Jewish woman
and having her
not as a luxury but rather
as a means of transportation.
No Christian niceties
since after all
Jesus was born of a ménage à trois.

Deratizarea

Vine un ins
cu un bidon trăsnitor în spinare:
„Cine sunt ăştia mici și prăpădiți
ascunși după mobilă?”
Păi, părinții mei care-au scăpat
din primul război mondial
și din al doilea război mondial,
dar acu' le va fi foarte greu.

A man turns up
with a stinking rucksack on his back.
‘Who are those tiny, puny creatures
behind the sofa?’
‘They are my parents
who managed to live
through World War I
and World War II
but they may not make it
now.’

88

Dumitru Ghiată

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Aurel Pantea

(born 10 March 1952)

Se instalează în mine un om bătrân, ocupă treptat toate
cotloanele,
deocamdată conviețuim, avem aceleași vicii, ne plac
aceleași femei,
dar el crește din lucrurile la care renunț, în anumite
momente,
când limbajul însuși are umbră, aud răsuflări obosite
și atunci spun:

Dumnezeul meu mă digeră, Dumnezeului meu îi e foame,
Dumnezeul meu se droghează, Dumnezeul meu înjură, nu
face
rationamente,
e un ins direct, te scuipă în față, suferă, limbajele lui
imediate sunt

An Old Man

An old man makes his home inside of me.
He takes up every bit of space. For now
we get along together, both drawn to vices
and to women who are similar, although
he seems to thrive on things I've given up.
At times when language itself is overshadowed,
and heavy breathing heard from Him, I fantasise

my God's digesting me; my hungry God
is getting high; my God is swearing without
giving it a thought. He'll tell you face to face
what's on his mind—or spit in your eye —
He's that direct. He suffers. Cause and effect?
Contempt, Revenge and Love he speaks, but never
Politics, a language He's prepared

90

disprețul, dragostea și răzbunarea
nu face politică, o suportă și o desfide, Dumnezeul meu stă
cu toate
curvele,
stă cu peștii și pe toți îi iubește, și spune că toți vor învia, și
tuturor
le e un pic mai puțin teamă când vor muri, Dumnezeul
meu face zi de zi
exerciții de moarte și înviere pe pielea mea, iar eu îl iubesc
de nu mai pot,
e nevoie să mai și iubești, nu-i aşa,
despre Dumnezeul meu vorbesc cei mai mulți cu
superioritate, e un
Dumnezeu mai greu de îndurat, pentru că , uneori, pute,
și în plus are mulți morți pe conștiința Sa mare, și nu toți
sunt împăcați,
Dumnezeul meu îmi seamănă, poate fi urât și agresiv, și
chiar este violent
și vicios, vorbind de el, eu îl fac asemenea mie, o fi fiind
păcat, dar
aşa îl simt mai aproape, el se naște în slăbiciunile mele, de
obicei,

to suffer, but defies. My God spends time
with prostitutes and pimps, and loves them all,
promising they will be resurrected,
dissolving fears of death. He practices
death and resurrection every day
at my expense and I adore Him –
more than I can say.
So many disparage Him. It's difficult
to live with God, it's true. Sometimes He stinks.
He has too many deaths to answer for –
and not all peaceful ones – on his enormous
conscience! My God is just like me: ugly,
vicious and aggressive, sometimes violent.
When I talk this way, I do make Him
resemble me, which might be wrong but draws
Him near: He rises from my weaknesses
in which the seat of nothingness resides;
I melt because it's this He loves in me;
He knows my nothingness will father one
who will destroy the world to seal my lips.

în ele locuiește nimicul sau ceva atât de dezintersat de semnificație,
încât seamănă cu nimicul, dar el îmi iubește nimicul,
cu asta m-a dat întotdeauna gata, el știe că nimicul meu
e sămânța nimicitorului care vrea să mă știe mut

xxx

se dedică domnului Mihai Şora

Dragostea cade cu gura în țărână,
de peste tot adună peisaje epuizate ochiul necruțător,
și totuși nu lăsa nici o sansă morții să se nască,

iubirile vin din pribegii îndelungi, poartă
urmele refuzurilor, mulți adorm
lângă crima savârșită, și totuși
nu lăsa nici o sansă morții să se nască,

timpul viu își arată durerea mare,
din cei plecați se înalță priviri ce au înțeles totul,
prețul plătit pentru a fi viu se transmite mai departe,
mai departe, și totuși

Love Falls

(for Mr. Mihai Şora)

Love falls, swallowing dust.
Unforgiving eyes accumulate exhausted scenes –
nevertheless, you must forbid death to be born.

Loves arrive after long journeys, bearing
traces of many refusals; multitudes sleep
next to their crimes: nevertheless,
you must forbid death to be born.

Any lifetime shows suffering, the eyes
of the dead aware of all; the cost
of staying alive is handed down:
nevertheless, you must

92

nu lăsa nici o şansă morţii să se nască,

injectează în noi veacul de morfină
placizi avatari, femeia şi bărbatul găsesc, în cele din urmă,
locul unde au început singurătăatile lor oxidante, din vieţile
lor
ies în serii vietăţi fugace, şi totuşi
nu lăsa nici o şansă morţii să se nască

Am exersat mult, am obosit să-i privesc pe toţi ca pe nişte
victime,
sunt insul din serile în care nu mai există nici o soluţie,
când intenţiile au îmbătrânit dintr-o dată, ca amantele din
alte vremi,
şi stăm în timpul vânăt, e vremea putrezirii codurilor,
faţa ta se varsă în faţa mea, complotăm, iar victimă
comploturilor
creşte, sparge toate geamurile, debordează, vorbeşte în
limbajele noastre, ne spune povestile, vieţile noastre se
întorc

forbid death to be born.

A morphine century injects us all
with placid avatars, though over time
people recall the place where solitude began
to oxidise. Creatures in droves escape from their
lives. Nevertheless, you must forbid
death to be born.

I've Practised

I've practised a lot; have had enough
of seeing victims everywhere.
I am a man living through evenings
when there's no other way out,
when all intentions have suddenly grown old
like ancient mistresses
and we abide in a violet age
when all the moral codes disintegrate.
Your face flows into mine. We plot;
our list of victims grows, every window is broken.
Floods of words, speaking our language, telling our

epuizate, o viață epuizată e un copil bătut crunt, iar el
surâde,
și noi complotăm, o producem,
nesiguri prin liniști dense, apoase, asa cum e vremea
când de oglindești într-o mamă, nimicitorul nu mai tace
din gură,
drumul până la inima ta e lung, inima ta e foarte departe,
o balerină nebună prin mari încăperi de odinioară

93

stories,
our used-up lives returning, like a child
who's beaten savagely and yet he's smiling.
Still we plot,
building our lives,
unsure among thick watery silences like weather.
All the while, you see your mother mirrored in yourself.
Against the wrecker's babbling, it's a long way to your
heart
which is so very distant,
a mad ballerina in a huge, ancient room—lost now.

94

Dumitru Ghiață: Peisaj la Tohani

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Ioan Moldovan

(born 20 March 1952)

cloşarzii de după-amiază

Uite-uite-i cum deschid capacul pubelei ca şi cum ar
pregăti pentru concert
Un straniu pian plin de gunoaie
Or, eu n-am treabă, hrănesc porumbei
Într-o bună zi mă vor primi între ei pe pervaz şi de-acolo
prin aer
Într-un zbor firesc şi definitiv
Voi părăsi şi această singură odaie
Eliberat ca lumea de lenea de-a fi treaz
Voi cădea direct în duminică – o zi aşezată, o zi cu penajul
oliv
Unde frate poţi fi doar cu nefăcutele
Deocamdată doar nervii îmi ies din trup cu gheare roşii şi
mov
Mă învârtesc pe loc sătul de grăunţe domestice

Afternoon Tramps

The way they lift the lid of the rubbish bin,
as if preparing for a concert! How weird that must be,
to open a piano full of garbage – not something for me.
I'm feeding pigeons and someday they'll let me fly with
them
to settle on a window sill. Then, up, up and away! (My
final flight,
and yet quite natural)... I'll leave this room of mine,
completely free
of the lazy habit of staying awake, to plunge right into
Sunday,
a peaceful day of dark-green feathered wings, when I
won't
give a hoot about immorality. Right now my nerves stick
out

96

Și greu de aerul criptografic al Tabelului Marmeladov

joi de aprilie

Nu vom muri toți într-o zi dar într-o zi toți vom muri
E unul dintre bancurile de netoț
Pe care din când în când le recit.
O, Tomaso Albinoni, iar s-a ivit o după-amiază a unui cer
mai gri
Decât e blana pe coioță.
Pe când moartea (pardon!) își vede de treabă, ea fiind o
ființă de treabă
Având cordon negru sau centură de aceeași culoare (?)
Muzicală. Gingășă. Nesimțitoare. Fără mânie și ură.
Nici nu întreabă, nici nu răspunde sub îngelațorul tuturor
soare.
Ce frumusețe, câtă groază, ce langoare!

with red and purple claws. I'm going round and round,
fed up with others' crumbs, heavy as the cryptographic
atmosphere
at the Marmeladov table.

Thursday in April

We won't all die on the same day, but one day
We'll all die—a foolish joke, but now and then
I tell it to myself. Oh, Tomaso Albinoni,
This is another day when the sky is greyer
Than the fur of a coyote.
And death goes on about his business,
Since he's a decent sort with a black belt or stays
Of the same operatic colour... Dainty, indifferent,
No acrimony, no hatred,
No questions, no answers under this—everybody's—
Treacherous sun... the beauty,
The dread, the languor of it...

o înfricoșare de iarnă de demult

Totul a fost alb moale și luminos. A fost. Îmi amintesc că
Fratele meu Alexandru mai mic decât mine
Era mai curajos
Când ne-am întâlnit cu Boxerul – un golan de cartier
Cu câțiva ani mai mare decât mine –
Inima-mi bătea de se-auzea în piață
L-am lovit cu pumnul în față și am fugit
Fratele meu a rămas pe loc
Era o amiază de iarnă
Ce ins fricos am fost o întreagă viață
Pe frate-meu nu-l mai aflu și iarăși e iarnă și iar n-am
murit

Fear from a Winter Long Ago

Everything was white and soft and bright.
I remember my younger brother, Alexander,
was braver when we met the Boxer, a *clochard*
who was a few years older than me... My heart
was beating so loudly you could hear it all over...
I punched him in the face and ran away.
My brother just stood there. It was a winter afternoon.
I've been a coward all my life. I can't find
my brother anywhere and it's winter again
and I'm still alive.

CONTEMPORARY**LITERATURE P**RESS

98

Dumitru Ghiață

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Gellu Dorian

(born 13 Octombrie 1953)

O singură dată

În mine cântă o mie de cârciumi într-o mie de biserici,
o mie de clopote bat într-o mie de urechi,
alte mii de ecouri, mult mai frumoase, se zidesc
peste noapte, mii de meșteri, mii de fântâni
în mine sapă, guri însetate mii de zile în sir
își vor umezi buzele
sărutate de alte o mie de buze,

în mine nu mai e nimeni într-o mie de chipuri
care cântă singure într-o mie de cârciumi pustii
la o mie de strane într-o mie de biserici goale
prin care urlă o mie de clopote
în nicio ureche prin care ecoul se risipește
într-o mie de ecouri și alte încă o mie și încă încă o mie
de fântâni secate pe care nu le mai sărută nimeni

Only Once

Within me, singers from a thousand pubs
are choirs in a thousand churches,
a thousand bells ring in a thousand ears,
and even more lovely, thousands of echoes
rise up overnight and thousands of wells
are dug by thousands of master-builders
inside of me where mouths which have been dry
for thousands of days will sip with lips
a thousand other lips have kissed;

in me there's no one else with a thousand faces
who sing alone in a thousand empty pubs
to a thousand pews in a thousand empty churches
where a thousand bells scream to no ear at all,
while the echo is wasted on a thousand

100

pe buzele care nasc un hău de o mie de hăuri,
dar eu mă întorc singur de o mie de ori
din această lume din care plec doar o singură dată.

and a thousand more plus
another thousand exhausted wells where
no one kisses anyone on the lips, creating
a void out of a thousand voids,

but I return alone a thousand times from this world
which I can leave
only once.

Poezia

Ea este o doamnă frumoasă și fericită, plecată în lume
ca melcul cu casa-n spinare,

când e frig, doarme în ea și visează cum o mie de sori
deodată o încălzesc,
cum o mie de bărbați frumoși își întind peste ea brațele,
flori pe care le strânge la piept,

când e cald, ieșe afară,
cu o mie de bărbați după ea, acoperită de flori
ca un cimitir primăvara,

She is a handsome, happy lady,
travelling the world and carrying
her house on her back like a snail.

When it's cold she sleeps in there and dreams
that a thousand suns all at once are there to warm her,
and a thousand handsome men enclose her in their arms
like flowers she clasps to her breast.

When it's hot and she goes out,
a thousand men follow her and she is buried

Poetry

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

101

da, ea este tot timpul o femeie frumoasă și fericită,
chiar și atunci când rochia ei de cuvinte
este trasă de pe trupul ei de mâini nepricepute,
chiar și aşa, dezbrăcată, ea este
mult mai frumoasă și fericită
decât oricare altă femeie frumoasă și fericită și bine
îmbrăcată,

atunci, trupul ei este un sfeșnic plin cu lumânări aprinse,
Dumnezeu este bun
și o aşază la loc în coasta lui Adam,
să fie iarăși în rai
după orgiile ochilor tăvălită peste ea
nopti și zile în sir
de la facerea lumii și până acum.

in flowers
like a churchyard in spring.

Yes, she is always a beautiful, happy woman,
even when her dress made of words
is ripped away by clumsy hands, and naked
she is even happier and much more beautiful
than any other woman who is beautiful, happy
and well dressed.

Her body then is a candlestick in which
the candles burn
and God is good to her and glues her back again
to Adam's rib... let it be Heaven once more
after the orgies of those eyes have travelled
over her for days and nights on end
from the creation of the world until today.

Nimic pe lume nu e de prisos

Fata aceasta frumoasă îmi prisosește,
și femeia aceea frumoasă mă ademenște și eu trag cu

Nothing is in Vain in This World

I have no interest in one beautiful girl or another
who lures me while I stare at different women

102

privirea
în alte femei care nici nu știu că exist,

îi spun să se așeze unde dorește,
eu sunt peste tot,
numai lângă ea nu,
deși sunt chiriașul ei de ceva timp,
n-am intrat în ea aşa cum intre de mai multe ori pe zi
într-o casă pentru care plătești chirie, impozite,
o văruiești an de an,
locuiești în ea
până când simți cum te ejectează
pentru că ai rămas dator de la ultima plată
când ai dormit o lună în altă femeie
care ți-a cerut mai mult și tu i-ai dat,

casa aceea era mult mai călduroasă,
plăcerea de a o locui un timp merita toți banii,
alții îi văruiseră peretii,
alții îi reparaseră acoperișul,
iar tablourile de pe pereti se pierdeau în mii și mii de
oglinzi

who don't know I'm here.

I tell her to sit wherever she wishes.
I am everywhere – but not with her – even though
I've been her tenant for some time.
I have not entered her as you
repeatedly enter a house for which you pay
rent and taxes,
which you whitewash year after year,
and which you inhabit till it throws you out
for not having paid
last month's rent
because last month
you spent your nights inside another woman
who asked you for more money
which you gave her.

That house was so much warmer,
the joy of living in it well worth the money.
Others than you had whitewashed its walls;
others had mended its roof.
The paintings on the walls were mirrored

103

pe care nu eu i le cumpărasem,
ieșeam din ea fericit și intram în ea mult mai fericit,
intram în ea fericit și ieșeam din ea mult mai fericit,

fata aceasta este ca o garsonieră dintr-un oraș
friguros în care ajungi și nu găsești unde să înnoptezi,
în zori când pleci îi privești ferestrele
ca pe niște pleoape de după care ești
uitat pentru totdeauna —

și e atât de bine,
și nu, nimic pe lume nu e de prisos!

by thousands and thousands of looking-glasses
I never bought; I was happy to go out
and happier to go in again;
I was happy to go in and happier to
go out again.

This girl is like a bed-sitter in a city
you've just arrived at and it's cold
and you have no other place to stay;
when you leave at dawn, you stare at its windows
that are eyelids
behind which you will be
forgotten forever...
It feels so good,
and no, nothing is in vain in this world!

104

Dumitru Ghiată: Casă la Balcic

<http://editura.mtlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Marian Drăghici

(born 25 February 1953)

ceva mai real decât neantul

poate că totuși există
ceva mai real decât neantul domnule beckett
iubirea unei femei ce nu mai este
(moartea nu ne-a despărțit, nici uitarea)
și de care deodată și se face dor, la modul că
ai pleca de pe pământ,

ai pleca de pe pământ
dar încă nu e timpul.

destul să spui
poate-n curând am să-ți văd fața iubito
cum de-atâtea ori am privit moartea în față
sau mă rog, din profil
în zilele cu dum-dum ale revoltei

something more real than the nothingness

mr beckett, maybe something more real than nothingness
does exist, like love for a woman no longer alive
(neither death nor oblivion could separate us)
when the moment comes that you miss her so much
you'd leave the earth.

yes, you would, but it's not time yet.

you can just say, my love, soon
I may see your face again.
I've confronted death so often,
roaming the streets during the revolution,
hoping against hope to find you again—yes, again —
far away, the night after you died, near
a brushwood fire, by the spring

flanând pe străzi
în speranță că am să te regăsesc,
da, am să te regăsesc
undeva departe în seara de după moarte
lângă un foc mic de vreascuri, lângă izvor

absolut ferită de oameni,
absolut ferită de fiare,
numai cu licărul stelelor deasupra și în mișcări
cu grația goliciunii originare.

am plecat, era timpul inconsistență tunătoare

am plecat, era timpul inconsistență tunătoare
până și ușilor trântite cândva în urma mea
le-am cerut iertare,
până și clopoțelului de la intrare

era într-adevăr timpul:
o zi-nșorită, oarecare
cu flori de stepă pe masă.

safe from other people,
safe from beasts,
in the starlight – you, in your nakedness.

when I left, time was a thundering emptiness

when I left, time was a thundering emptiness.
I apologised to the doors slammed behind me.
I apologised to the bell at the entrance.

the time was right:
a sunny day like any other
with steppe flowers on the table.

some kind of repentance

107

un fel de căință mă încearcă acum (nu regretul)
o căință melodioasă, îmbietoare
cum ai vedea când focuri dau pe mare
un ins mergând în stepă
să râdă singur,
să culeagă flori de stepă.

ajunge acest hatâr pentru diavol

măr despicat, iată-mi viața.
bisturiu în mâna chirurgului,
acea roșeață de zori de zi a feței ei după dragoste
cum aş putea s-o uit?

astfel îmi fu dat,
să întâlnesc într-un septembrie oarecare
pricina morții mele
și să fiu liniștit cu ea ca plopul cu zbaterea
frunzei sale.

asa mi-am făcut datoria, am mers
până la capătul disperării fără să mă anunț

(not regret)
haunts me now
like an old song, tempting
like fire on the waves
when a man in the steppe
laughs alone, picking steppe flowers.

the devil has had enough from me

halved apple, here's my life:
a scalpel in a surgeon's hand,
that flush like sunlight in her face
after making love –
how could that be forgotten?

this is how
I met the cause of my death
one September
and felt at peace with it
like the poplar with its trembling leaves.

I did what I had to do, walked to the end

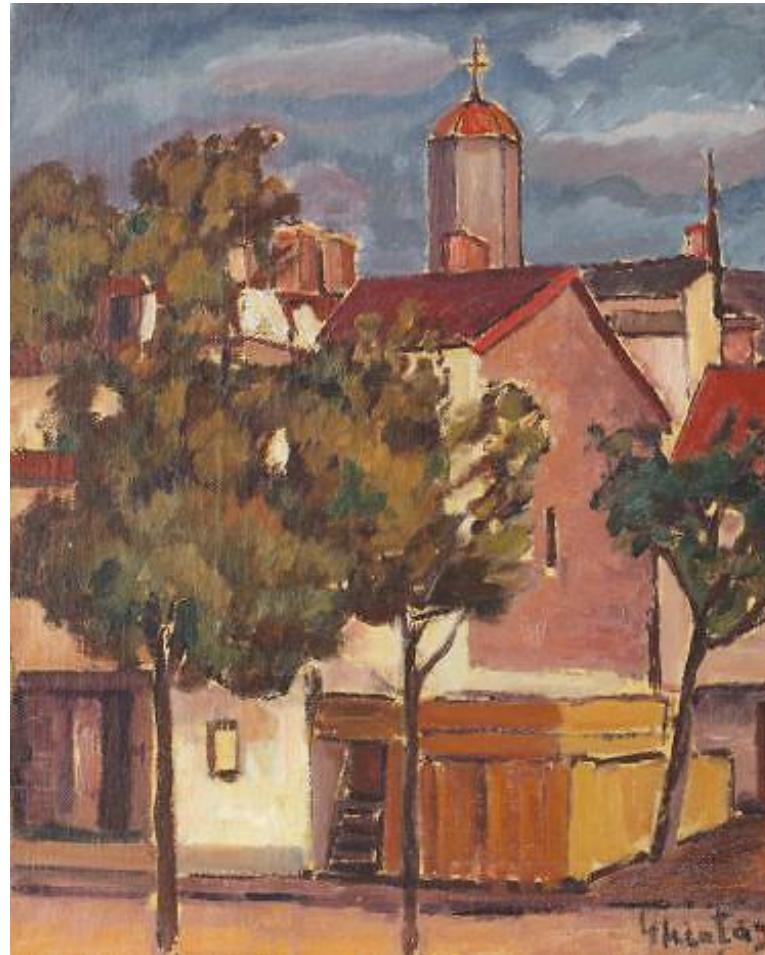
108

și-am văzut cât de neputincioasă, de inutilă
cade lumina unei minti poetice
pe un pat rece care a fost cândva cald.

mai explicit nu voi fi.
ajunge acest hatâr pentru diavol.

of despair. unseen,
I saw the light of a poet's mind
turn empty and futile
in an icy bed
where there used to be warmth... no more details.
the devil has had enough from me.

109

Dumitru Ghiată: Colț de București

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Gabriel Chifu

(born 2 March 1954)

Unu și cu unu fac unu

Am călătorit cu trenul.
Am închiriat o cameră în Buda, pe malul Dunării,
lângă stația de metrou.
În prima seară, paturile proaste erau depărtate
și ea a zis să le apropiem.
Dar eu nu voiam:
ea era o salcie Tânără, prin care trecea vântul,
făcând-o unduitoare și muzicală,
sute de focuri i se aprinseseră în trup
și sute de izvoare îi curgeau prin piele,
cum se întâmplă cu o câmpie, primăvara;
pe când eu mă simțeam greoi,
semănam cu un combinat siderurgic
din epoca socialismului triumfător,
o magaoie ruginită și abandonată,

One and One Is One

I travelled by train. I'd rented a house in Buda
on the banks of the Danube, near the metro.
That first night our uncomfortable beds
were apart. She wanted them together. I didn't.
She was a young willow, the wind
went right through her; she fluttered around,
exhaled music;
her body had a hundred fires within,
a hundred springs
ran under her skin: she was a meadow
in Spring. I, on the other hand, felt heavy,
a factory for making steel to bring
victory to socialism; a huge, rusty, leftover
monster, a piece of garbage that snores and sweats.
It wasn't the way she saw me. She wouldn't give up.

un hârb care sforăie și transpiră.
Ea însă nu mă vedea astfel și ținea mortiș
să apropiem paturile.

Până la urmă o sticlă de vin roșu
a topit distanța dintre noi.
Ca în nu știu ce film sau ce carte,
ea a zărit în paharul cu vin
un zeu micuț, cât o libelulă,
care înota disperat, gata-gata
să se înece
și a băut atentă tot vinul dorind să salveze
zeitatea aceea cât unghia.
Și eu, la fel. Repetat, amândoi.

După câteva astfel de serii,
când ne-am întors în orașul nostru,
am hotărât să ne despărțim, dar n-a mai fost chip:
între timp, ne lipiserăm atât de tare
că ar fi fost nevoie să ne taie cu ferestrăul,
să ne desfacă unul de altul
cu aparatul de sudură.

111

She wanted our beds together, side by side.

A bottle of red wine made the chasm between us
vanish at last. As if in a film or a book,
she saw a tiny god in the wine, no bigger
than a dragon fly, swimming, almost drowning, in
despair.

And so she drank the wine
slowly, carefully, to save that tiny god,
no bigger than her fingernail,
and so did I – the two of us –
again and again.

A few days later we returned to our home town,
promising to go our separate ways. But no way! –
we were stuck as if glued together; you'd need
a saw to cut us apart, a welder
to keep me from her.

Vecinul meu de peste drum

Vecinul meu de peste drum de la Craiova
vinde cârnați.
A câștigat o grămadă de bani din asta și a cumpărat
bucata de pământ pe care și-a ridicat casa.
O casă scumpă și neinspirată. Dar nu despre casă

e vorba aici: ci despre curtea lui, pe care o udă tot timpul.
Nu-l cunosc mai deloc, ne salutăm și atât, dar
îl trec în poemul acesta fiindcă toată ziua bună ziua
el își udă curtea cu flori. L-am văzut
dimineața în zori făcând asta,
și l-am văzut noaptea târziu. Chiar și când ploua
el nu-și abandona îndeletnicirea, ținea calm furtunul și
stropea conștiincios florile, fără să-i pese de apa venită din
cer.

Sunt convins că nu citește poezie. Și de aceea
nu-l interesează
că poemul acesta a crescut în jurul său

My Neighbour Across the Road

In Craiova, my neighbour across the road
sells sausages. This made him rich. He'd bought some
land
and built a house on it. An expensive kitsch house –
but never mind the house.

He waters the flowers in his courtyard all the time.
I barely know him. We say hello whenever
we meet. Nothing more.
He's in this poem just because
of the flowers in his courtyard
which he waters all the time.
I've watched him at it
at dawn and in the evening:
Even when it rains, he waters the flowers,
ignoring the water falling
from the sky.

I'm sure he doesn't read poetry, so he won't care

precum schitul în jurul sihastrului,
nu-l interesează
că eu l-am închis definitiv în poemul acesta
ca pe un bănuț de aur.
Etern și absurd, el își udă cu strășnicie
curtea. Cred că în copilărie a trăit într-un loc
pârjolit de arșiță. Și mai cred că într-o noapte
a visat paradisul aşa: o curte pe care o ții verde
stropind-o cu furtunul.
Iar acum a pătruns cu pași răsunători în acel vis al său
și trăiește netulburat acolo.

113

that this poem is all about him—that I see him
as a hermit in his hermitage; he won't care
that I've locked him in this poem
like a golden coin. Absurdly, he feels he must water
and water
and water
his courtyard until eternity.
I figure in his childhood he must have lived
in a desert. One night he may have dreamt
that this was paradise—a courtyard that must
be watered all the time to keep it green.
And gradually he slipped into his dream
and found peace.

Oaspetele nemărginit

Dacă intr-o bună zi
cel-fără-de-nceput
se naște în creierul tău, ce te faci?
Ce te faci când bradul este mai înalt decât încăperea,
când peștele este mai mare decât râul?
Cum îl găzduiești în căscioara săracăcioasă a mintii tale

If one fine day
the-one-who-never-got-started
is born in your head—what then?
What do you do when the fir tree
is larger than the room, when the fish
is larger than the stream? How can you

The Infinite Guest

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

114

pe oaspetele acesta nemărginit?
Atunci, în neîntrecuta întunecime a vieții tale,
răsare el luminând ca un bec de o mie de wați.
Atunci, drumurile tale, rătăcitoare toate și bolnave,
se îndreaptă, sub ascultarea lui.
Iar în pietrișul zadarnic din vorbirea ta atunci
se amestecă pepitele de aur din rostirea lui,
le găsești în ce spui și nu-ți vine să crezi.
Da, există o bună zi când în mintea ta se ivește
oaspetele nemărginit,
peștele mai mare decât râul.

accommodate an infinite guest
in the tiny, shabby house of your mind?
In the utter darkness of your life, he
rises with the light of a one hundred watt bulb.
Your sick confusion follows him and clears. The
meaningless
pebbles of your speech mix with
the golden nuggets of his words: you find
them in your voice and cannot
believe your ears. Then one fine day
the fish, larger than the river itself,
finds your mind.

O vizită la mall

(O altă povestioară în versuri albe)

Chiuliseră mai mulți de la ora de fizică
și tăiau frunză la câini.
Unul a zis să meargă la mall, să bea o cafea.
Aşa au făcut. Pe urmă s-au dus și la toaletă,
au profitat, era gratis.
Pe urmă s-au despărțit: unii s-au întors

Going to the Mall

(One more story in free verse)

They skipped the physics class
and were loafing about.
One of them said, 'Let's go to the mall
and have coffee.' So they went.
Then they also used the loo,
since it was free. Then

la școală. El a rămas,
cu Bondocu și cu gagica ăluia,
care de altfel și-o pusese și cu el:
venea ora de română și lui i se rupea
de română. S-au oprit la patinoar, a fost cool,
a fost haios. Pe urmă s-a despărțit
și de ăia doi. Dar s-a întâlnit cu alți
băieți din cartier, au intrat
la un film 3D, a fost ca lumea, pe urmă au halit la
Mc Donalds, au ras o bere-două, ehei, au și tras puțin
șpe nas, jos, în parcare, s-au eliberat, a fost
mișto-mișto, bestial. Pe urmă s-au cărat și ăia,
el a rămas, cum se plăcusea
a mai văzut un film, cu cafteală,
și pe urmă a ars gazul prin magazine, s-a distrat,
a probat sute, mii de lucruri, dar
n-a cumpărat nimic, pe urmă a fost prin Real,
iar s-a distrat, fără să le plătească
și-a dat cu sprayuri și
a mâncat fructe, bomboane de ciocolată, pe urmă
iar s-a întâlnit cu pretenari și cu niște pițipoance,
pe urmă iar a băut cafea, pe urmă iar a încercat

115

they parted. Some returned to school. He stayed behind
with Shorty and his girl, who he
had slept with once, himself. The next class
was Romanian and he didn't give a shit
about Romanian. They went to
the skating rink. It was cool; terrific!
Then he left them and met some other boys
in his neighbourhood. They went to see
a 3D movie. It was neat. Then they ate at
McDonald's, had a beer or two – wow! –
snorted some; then they
relieved themselves
in the parking lot – awesome! Then
the others went away, he stayed behind, he was bored,
he watched another movie (fighting
and so forth), then he spent hours
in the shops and enjoyed himself – tried on hundreds,
THOUSANDS, of things, but never bought any, then went
to a supermarket, had fun – all for free –
sprayed himself with men's perfumes, ate fruit
and chocolates, then he met
some guys and floozies, had coffee

116

tot felul de boarfe în mulțimea de magazine,
între timp se întunecase, se făcuse lumină,
răsărise iarba, plouase, bătuse soarele,
venise ninsoarea, se pornise viscolul,
înfloriseră pomii, căzuseră frunzele.
Când a dat cu ochii de propriul său chip
în oglinda dintr-o cabină de probă
s-a speriat: era un tip cu față căzută, cu părul albit,
cu privirea împăienjenită și care abia respira.
A dat s-o rupă la fugă spre școală. A deschis ușa mallului,
a ieșit. Și a observat cu stufoare că
păšește în gol, în jur totul dispăruse,
vântul șuiera distrugător,
mall-ul stătea singur,
o capsulă strălucitoare suspendată în vid.

again, tried things on
again
in all those shops, it got dark, then
it was day again, grass had grown, it had
rained, the sun came out, it had snowed – a blizzard – the
trees had blossomed, their leaves had dried and fallen.
Then he suddenly saw his face in a mirror
in the fitting room, and it scared him: the face
of an old man, white hair, blurred eyes, he
could hardly breathe. Going to school again,
he opened the door of the mall and stepped out.
Amazing! He walked on air;
nothing all around, the wind
howled ferociously,
the mall a bright capsule
in the air.

117

Dumitru Ghiață: Case vechi din București

<http://editura.mtlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Ion Mureşan

(born 9 January 1955)

Sentimentul mării într-o cărciumă mică

Ea stă pe genunchiul lui. La orice mișcare
scaunul țipă sub ei ca un pescăruș.
„Morții ei de viață” – zice el din când în când,
dar bărbatul cu barbă ce șade în fața lor nu aude.
(Cotul pe masă, mâna ca o scoică la ureche).
Bărbosul aude doar un vuiet de valuri și lin, odată cu
masa,
se clatină în bătaia valurilor.

Acum mâna lui se așeză grea pe coapsa ei.
Bărbosul se apleacă și scuipă de parcă ar fi băut nisip.
Mâna urcă și urcă. Acum el îi simte cu degetul mare, prin
rochie,
pubisul rotund și tare ca un ou de lemn.
„Morții ei de viață” – zice el. Și

The Sense of the Sea in a Small Pub

She is sitting on his knee. The chair screams
like a seagull whenever they move. ‘Damn this life,’
he swears now and then, but the bearded man
opposite cannot hear that (his elbow on
the table, his hand like a seashell round his ear).
He’s listening to the gentle sound of waves; swings
his torso (and the table) to the beat of their song.

His hand squeezes her thigh. The bearded man
bends down and spits as if he had been drinking sand.
He moves his fingers up and up. Through her dress
he touches her pubis, round and hard, like a wooden egg.
‘Damn this life,’ he swears, and then ‘You’re heavy,
woman. Sit on my other knee.’

119

„Ești grea, nevastă, treci pe celălalt genunchi!”

Ea se ridică, iar bărbosul o dezbracă cu privirea.

Știe bine că asta face, căci o ustură sănii. De parcă i-ar arde
rochia

cu o lampă cu benzină. Apoi degetele aspre
strâng carneea moale dintre coapse. O dată. Și gata.

Bărbosul privește departe. Privește draperia roșie care
maschează

intrarea la WC. Când draperia se mișcă, vine un miros
greu de alge.

Draperia flutură ca o zdreanță de nor dimineața în larg.
„Morții ei de viață” – zice omul către femeia lui.

Aude și bărbatul cu barbă. „Soarele nu a răsărît,
soarele nostru încă nu a răsărît” – zice bărbatul.

Poem pedagogic

Ca după lungă noapte de betie
când în locul soarelui răsare pe cer o glandă vânătă,
când în locul soarelui deasupra verzilor munți

She stands up, aware the bearded man disrobed her
with his eyes. Her breasts are sore as if burnt by
a blow-torch. Rough fingers squeeze between her thighs.
Once. Done.

The bearded man looks away.
He watches the red curtain obscuring the loo, a scent
of seaweed heavy in the air as the curtain
sails like a wisp of cloud over the sea at dawn.
‘Damn this life,’ he tells his woman. Now the bearded
man hears: ‘Our sun hasn’t risen,’ the man is saying,
‘has not arisen... yet.’

Pedagogical poem

Like the morning after a night of drinking
when instead of the sun, a violet-blue gland
rises in the sky

120

se ridică pe cer un ficat
și o secreție luminoasă face ca lucrurile
să fie nu atât limpezi, cât supărător de exacte.

Un exces de exactitate. Trupul iubitei e țeapăń
și secretă un exces de exactitate,
de parcă celulele i s-au aliniat șiruri-șiruri sub piele
și au împietrit în poziție de drepti. Încăt sare din pat
(din așternutul mototolit și nu tocmai curat)
și se înșurubează în perete și se înșurubează ca un
burghiu în ușă
și sănii îi atârnă neputincioși pe planșeul lucios
de beton.

Atunci e curată tâmpenie să vorbești despre
misterele creației,
după cum curată tâmpenie este și să bei
în continuare.
Dar, iată ce poți face: ghemuit în colțul camerei
pipăie-ți cu disperare corpul
cu ochii holbați la sfârcurile mici și cenușii ca două
sigilii ale morții.

and a liver also rises above green mountains there
and, furthermore, a luminous secretion blurs everything,
making them imprecise...

Excessive precision: My lover's
body is stiff and excretes precision in excess, as if her cells,
standing stiffly at attention, paralysed, were filed
in rows under her skin. Thus, she leaps out of bed
(leaving crumpled, dirty sheets)
and screws herself into the wall, again and again
like a drill in a door, her breasts hanging helplessly
down to the shiny concrete floor.

What an imbecility it is to discuss the mystery of creation;
what an imbecility to go on drinking.
Here's what you can do:
Coiled in a corner of a room,
fondle your body time after time
as you stare at the small grey nipples
like two seals of death.

Acoperişul

Si ce a fost de zis, ţi-am zis la timpul potrivit:
că acoperişul casei e spart,
încât noaptea văd de pe pernă stelele,
iar când plouă, plouă și în farfuriile noastre,
iar când e soare, e soare și în farfuriile noastre.
Repară acoperişul, repară acoperişul! te-am rugat.
Iar acum vântul l-a smuls,
iar când cerul e negru și casa noastră e neagră,
iar când cerul e roșu și casa noastră e roșie,
de nu mai avem un înăuntru al nostru,
și nu mai avem un afară al nostru.

The Roof

What I have to say, I have already said:
The roof of the house is broken
so at night we can see
stars on our pillows
and when it rains our plates
are full of rain and when the sun is out
there's sun on our plates, too.
Mend the roof, I have asked you to mend the roof!
Now the wind has torn it off, so when it's dark, our house
is also dark, and when the sky is red, so is our house,
and we haven't any inside
or outside
of our own
any more.

122

Dumitru Ghiață: Cartierul tătărăsc din Balcic

<http://editura.mtlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Marta Petreu

(born 14 March 1955)

Carcasa

Eu doar îmi port scâncetul. Atât

Eu văd imagini colcăi de metafore de coșmaruri
ca marea de pești luminoși
În lipsa fulgerului visat
colcăi și pâlpâi

În calea mea câinii cu botul înflorit urlând a moarte

Doamne. Eu îmi port scâncetul
ca pe un mort în pântec
Eu sunt carcasa de carne a acestui coșmar
eu sunt carcasa muritoare a acestui scâncet

The Carcass

I've been dragging my whimper everywhere:
only that, nothing else.

I see images swarming with metaphorical nightmares
like a sea full of luminous fish
In the absence of the lightning I desired,
it's I who inundate and gleam

Before me, dogs with fluorescent muzzles howl
announcing death

God, I drag my whimper around in my womb like a
corpse
I am the fleshy carcass of my nightmare
I am the deathly carcass of this whimper.

Înapoi

Aș vrea să adorm să intru în somn cum m-aș întoarce
în mama

Da. Vreau înapoi :
prin balta de sânge a nașterii
vreau să înot în marea cea sferică amniotică
înapoi înapoi până la picătura de spermă paternă
până la spasmele facerii

Augustin și Maria : eu vreau înapoi

N-am putut împiedica nenorocirea

Aveam o mașină cu care puteam ajunge oriunde și trece
peste orice
și o conduceam cu mare artă și în mare viteză
pe un drum în lucru unghiular
Peste canalul morii nu mai era nici un pod
Priveam apa întunecată

Back

I want to fall asleep and go back into my mother's womb.

I do.
I want to go back through the bloodiness of birth
I want to swim in the round amniotic sea
through the birth pangs
all the way back to the paternal sperm.

Augustin and Maria, I want back.

I Could Not Prevent Misfortune

I had a car that could take me anywhere, past everything
I drove it with precision at high speed down a winding
road under repair
The bridge over the mill canal was long gone
I looked deeply into dark waters hoping that, if need be,
I could fly or leap over the holy water in my village

125

sperând că la o adică la mine în sat sub hagău
peste apa sămbetei pot zbura sau sări

Era noapte mergeam spre casa noastră ca spre paradis
Eram îmbrăcată în alb
Mergeam cu viteză maximă călcam accelerată călcam
legile în picioare
doar doar o să ajung la timp în anul 1954 luna iunie
doar doar o să reușesc să împiedic cumva catastrofa

conduceam nebunește prin noapte am ajuns lângă moară
sub hagău
dar peste canalul morii nu mai era nici un pod nici o punte
nimic:
iar peste un asemenea canal nu poate trece nici pasarea în
zbor
nu ajung la vreme în iunie 1954 când ei s-au iubit
nu pot nicicum să previn catastrofa
mi am spus

și m-am oprit

(under Hagau)

Late at night I was heading home – my paradise
I was dressed in white
I stepped on the gas to drive at full speed, stepping on the
laws as well
I had to make it by June 1954 to prevent disaster
Driving wildly at night, I reached the mill at Hagau
but the bridge over the mill canal was gone
not even birds can fly over a canal like that
I couldn't get there by June 1954 when they made love
there's no way to prevent misfortune I told myself

and so I stopped.

Dumitru Ghiată: Înserare la Balcic

<http://editura.mtlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Matei Vișniec

(born 29 January 1956)

O veşnică ridicare din umeri

Scriu acest poem pe întuneric
de aceea le cer iertare celor care îl vor citi
s-ar putea ca unele cuvinte să se suprapună peste
altele
s-ar putea ca unele litere să rămână neghioabe
știu că mesajul meu riscă să ajungă total trunchiat
la destinatar
de altfel simt cum unele rânduri se lichefiază
de parcă ochiul însuși mi s-ar scurge în ele

probabil că în ziua când lumina va reveni
această pagină va fi un morman de semne
un mușuroi locuit de furnici
sau chiar de vietăți mai evolute capabile să
se roage

A Shrug to Eternity

I am writing this poem in the dark
My apologies to those who read it
Some words may block out others

Some letters may become meaningless
I'm aware my message will reach its objective
edited

I sense some lines will flow out
as if my eyes flowed with them

When daylight returns, I imagine
this page will become a cluster of symbols
an anthill
inhabited, perhaps, by creatures so evolved
they're even able

128

drama pe care am trăit-o eu însă
va rămâne mută
secretul pe care am vrut să-l vi-l transmit
 cu acest poem
va fi o veșnică ridicare din umeri

to pray
but the drama of my own existence
will not be heard
the secret that I meant to tell you
 this poem
will be no more than a shrug
to eternity.

Așteptase el, așteptase

Așteptase el, așteptase, își tocise colții de așteptare
i se subțiaseră mănușile de așteptare
dar acum era răsplătit
luntrii lungi pline cu sudoare
coborau pe apele fluviului

ca dintr-o oglindă care vomită încheieturi,
 găuri mici și ținte ratate
așa se trezea el la viață
mare cum era, universal din când în când
ciuruit de nopți albe, vlăguit ca o câmpie după
 o lună, două luni de viscol

He Waited and Waited

He had waited and waited and was positively worn out
from waiting (his gloves were worn out, too)
but at last they arrived,
boatloads of sweat
floating down the river
he awoke to life

like a mirror vomiting knuckles
 pitted skin and missed targets
big as he was, sometimes huge as the universe
if stabbed by insomnia,
exhausted like a field after a blizzard

129

alb și de nerecunoscut se puse din nou în mișcare
își numără pașii
mai avea trei până la întâlnirea cu mine
unu
doi
trei

lasting a month
or two

white, no longer recognisable, he began to move again,
counting his steps
three more and he would reach me
one
two
three

Ochi, inimă, creier

Când a fost să aleg, mâna n-a mai ascultat
de ochi
ochiul nu a mai ascultat de inimă
iar inima nu a mai ascultat de creier
s-au repezit ca un stol: ochi
inimă, creier, mâini și picioare
zeci de degete, buze și urechi
un ghem de organe grăbite țășnind fiecare
în altă direcție

Eye, Heart, Brain

When it was time to choose, the hand no longer obeyed
the eye
the eye no longer obeyed the heart
nor the heart the brain
they flocked together madly: eye,
heart, brain, hands and feet
dozens of fingers, lips and ears
a knot of organs, gone astray,
thrown together
fast

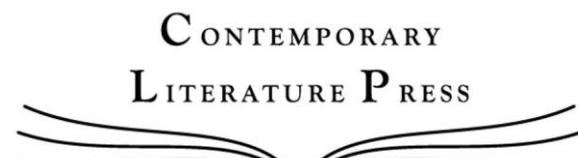

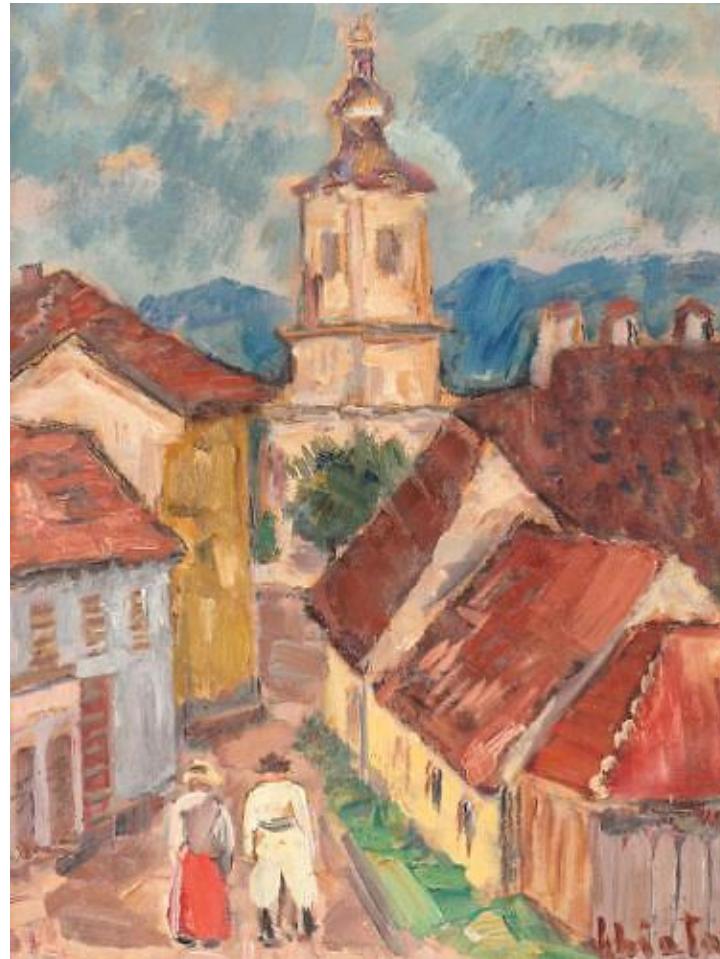

130

era singura mea şansă
de a obține obiectul dorinței
și iată cu ce m-am ales, plutesc explodat
 în aer
atomii mei de carne au început
să se rotească unii în jurul altora
fiecare se îndepărtează de fiecare cu o
 viteză fantastică
din cauza timpului infinit
pe unele din aceste mici planete
încep să apară forme de viață

this was my only chance
to see my wish fulfilled
and this is what I ended up with: I burst
 into thin air
the atoms of my flesh revolve
round one another
each darts away
 at the exorbitant speed
of infinity
and those tiny planets begin
to breed life

131

Dumitru Ghiață: Sat ardelenesc

Romulus Bucur

(born 11 May 1956)

să speli vasele la șase dimineață

nu e cel mai plăcut lucru din lume dar
ai citit undeva că e un bun exercițiu meditativ
o cale spre autodisciplină chiar
așa că te gândești la ascultări
la un film sovietic văzut pe timpuri
în care un brav ostaș al armatei roșii
bate coclaurii caucazului în căutarea
unui maestru de sambo

și când îl găsește acesta
îl trimite pe malul râului cu un ceauș
nespălat probabil de decenii
spunându-i să se întoarcă
pentru a-și începe ucenicia
doar după ce l-a făcut lună

Washing Dishes at 6 in the Morning

Although it isn't the most agreeable occupation,
I read somewhere it's good for meditation—and
self-discipline, as well. So while you're doing it,
if you think of surveillance in a Soviet film you watched
ages ago, in which a brave Red Army soldier
searched all over the Caucasus for a *sambo* master,
and when he finds him,

the master tells him to go down
to the river with a cast iron kettle that hasn't been washed
in donkey's years, and orders him not to return and start
apprenticing until he's scrubbed it spotless.

Washing
dishes isn't an agreeable job, even

133

să speli vasele în general
nu-i o îndeletnicire prea plăcută
chiar dacă unii din asta trăiesc

iar alții

au practicat-o cel puțin ca pe un
job temporar

să speli vasele e oricum mai bine
decât să faci ordine prin cameră
nu răsti să dai de vreo fotografie
cu tine și frate-tu
când erați copii
și să realizezi că de fapt

el a murit acum trei săptămâni

* * *

o farfurie cu brânză și roșii.

ai putea continua laconic
transformând-o într-un haiku
ai putea dezvolta

descriind farfuria

though some people manage to scrape a living out
of it, while others have taken it on as a temporary
occupation... anyway it's better than straightening
your room since you don't risk finding some photo of
you and your brother when you were kids and suddenly
you realise that your brother died

three weeks

ago

Cheese and Tomatoes

Cheese and tomatoes on a plate.

You could change this
into a laconic haiku
you could go on
to describe the plate

precizând ce fel de brânză
aducând vorba despre radioul firește deschis
dând un detaliu sau altul din
bucătărie

poezia e ca execuția unui mare maestru
fiecare detaliu contează

nu însă neapărat frumusețea
ci mai degrabă forța o bară de fier
învelită în vată când te lovește
de-abia realizezi
că a pornit lovitura:
o farfurie cu brânză și roșii
pe masă.

134

naming the cheese
say something about the radio that's on
offer details
about the kitchen

strângi (& împăturești) rufele te gândești
că ai putea chiar scrie o carte activitățile matinale

You fold dry laundry thinking
you could even write a book
about what you do mornings

Folding Dry Laundry

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

135

ce bună treabă
 face mașina cu ciorapii
 nu mai trebuie
 să-i pui în lighean
 să torni apă (caldă de preferință)
 să-i freci cu săpun și a. m. d.
 pregătești după aia micul dejun
 cu o satisfacție abia mascată

 văzuseși pe geamul de la bucătărie
 un nene în fața blocului de vizavi
 făcând niște genuflexiuni ciudate & timide
 apoi câțiva pași extinzând brațele la
 nivelul umerilor
 te întrebi dacă atâtă poate
 atâtă a înțeles
 sau e vreo formă
 de qigong pe care n-o știi
 poate e timpul să ieși în parc
 să faci un pic de taiji
 să se uite (ca) prostii la tine
 da' tu să fii fericit

how good
 to wash socks in the washer
 no need
 to put them in a basin
 pour water in (preferably warm)
 rub them with soap, etc.
 then you cook breakfast
 with authentic joy

 out of the kitchen window you've just seen
 a bloke across the road
 genuflecting shyly in a very
 bizarre way
 taking a few steps, stretching
 his arms at shoulder height
 is that all he can do you wonder
 or is that what he understood

 or some kind of
 qigong which you've ignored
 it's time you went to the park
 practised taiji yourself

136

că ai bifat încă o datorie îndeplinită

others will watch you

agape

and you'll be happy

that one more duty is out of the

way

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Dumitru Ghiță: Peisaj cu geamie

Mircea Cărtărescu

(born 1 June 1956)

Sonete**4**

așezat pe o roată de camion cavalerul joacă săh cu moartea.
peste uriașul stadion olimpic soarele răsare ca un tub de
substanță adezivă, lipind
ființa de forțele ei, cavalerul joacă săh cu moartea.
apoi se plăcătă și trec la o partidă de badminton, mai
intră în apă
mai beau ceva rece (o vânzătoare în halat cam boțit
desfăcând vieți întregi la capace

zimțate
surâzând cu buzele ei nerujate și cu oribilul ecuson cu poza
din piept)
apoi sar la înălțime, cavalerul folosind stilul flop iar
moartea rostogolirea ventrală

4

Seated on a lorry's wheel, the knight
plays chess with death. Like a tube of glue
attaching creatures to the energy
inside each one, the sun rises up
above the Olympic stadium. The knight
and death, his partner, bored with chess, move on

to badminton, then swim, have a cold drink
(the girl in the crumpled dress who has opened cokes
every day of her life, smiles; no lipstick
but she sports a ghastly photo on her badge),
then plunge from high above to deep below,
the knight doing a floppy dive and death
a belly-flop, while black electronic

negrele tabele electronice se rotesc leneș spre tribunele
aproape goale
unde puținii spectatori, mai mult elevi și militari, spun
bancuri cu un american, un rus

și-un român
se trece la aruncarea ciocanului, la culturism și hockei
subacvatic
la popice și subah iar spre seară, când arșița devine mai
bleu,
cavalerul și moartea se aşază pe niște trepte reci de mozaic
și-și povestesc pe un ton scăzut de confesiune aventurile
erotice, își divulgă obsesiile și

fobiile
beau în neștiște și abia se mai tărăsc fiecare în camera sa de
hotel.

13

în noapte valul subțire și alb macerând cadavrele scoicilor
aștrii subțiri scoțând revolverele, măturând șoseaua

139

tables wink at nearly empty stands.

A few onlookers – mostly pupils and soldiers –
trade jokes about an American, a Russian
and a Romanian. Now they move
on to other sports: hammer throwing,
body building, underwater hockey,
bowling and *subah*, and as evening lowers,
when the heat turns blue, the knight sits down
with death on cold mosaic steps. They whisper
to each other, sharing erotic dreams,
phobias and adventures. Drinking themselves
under the table, each can scarcely drag
himself to his own room at the hotel.

13

At night, the white thin wave macerates
oyster corpses; pale stars drawing their guns,

140

întunecată
cu o rafală de pini; hoteluri extaziate și zgomotul
îndepărtat
al unui tors de delfin, al unui motor de rachetă...
– mai mergem mult? cu sticlele transparente de votcă
și cu o cristalină lună sub tălpi rotindu-se ca un disc într-un
local de noapte albastru
înaintam prin moartea plină de becuri
alcor și vega cu discotecile și lupercaliile cărnii întoarse-n
afară
cărnii și nervilor răsfrânte peste o față de masă, un pahar, o
scrumieră
și noi doi ca visătorii lui nolde vorbind despre antonioni
accidentați de ușoare automobile fantomă
și vodca împinsă în sus, levitând în sfere oranž ca într-un
laborator spațial
pe țărmul cu vile și pini într-o mangalie suvenir.

shoot into the darkened highway; pine trees
line up to face the firing squad. Hotels
enraptured by the distant sound of dolphins,
the roar of a rocket engine – how far away?
With transparent vodka bottles, a crystal-
clear moon rotating beneath our soles like
a disc in a blue nightclub, we passed death
which sported glowing lightbulbs on Alcor
and Vega, where discos and Lupercalia
of everyone's flesh poured from sinews and nerves
onto a tablecloth, a glass, an ashtray –

and both of us, like Nolde's dreamers, talked
about Antonioni while being hit
by translucent ghost cars and vodka
flying up in the air to levitate
in orange balls as in an outer-space
laboratory here, among the villas
and the pine trees on the shore as in
an advert for the town of Manglia.

cred că singurătățile sunt de mai multe feluri și că probabil cel mai acut sentiment de

singurătate

îl ai în timpul verii, în iulie sau în august
când te poți duce să bei o bere încinsă sub prelata umedă
sau prăfoasă de la majestic
și pe celealte trei scaune de metal vopsit nu mai stă pentru
moment nimeni
când vitrinele de pe calea victoriei se topesc și curg în bule
de sticlă verzuie pe caroseriile
fără parbrize ale umilelor fiaturi, când prin asfaltul
transparent încep să se vadă
fundațiile pe rulmenți ale intercontinentalului...
în apartamentul întunecat de draperiile verzi motorul
wankel pe care l-ai ignorat cu bună

știință

atâta vreme cât studiind și iubind te-ai încovrigat într-un
pântec de tandru neon

I think there are many kinds of loneliness;
the worst kind come in summer, July or August,
when you get a hot beer under the wet
or dusty tarpaulin of the Majestic
where the other three painted metal chairs
are empty and when shop windows down
in Calei Victoriei melt
and pour like bubbles of glass into the bodies
of humble Fiats sporting no windscreens, and when
the roller bearings at the bottom of
the Hotel Intercontinental surface
suddenly... in the darkened flat
shaded by green curtains, the wankel engine
which you deliberately ignored, while you

were studying or making love curled up
inside a tender neon womb, the engine
of pointless meditation tangles its pistons
and blows up in slides with rotten tree trunks, not
to mention volatile mushrooms; then branches fall down

142

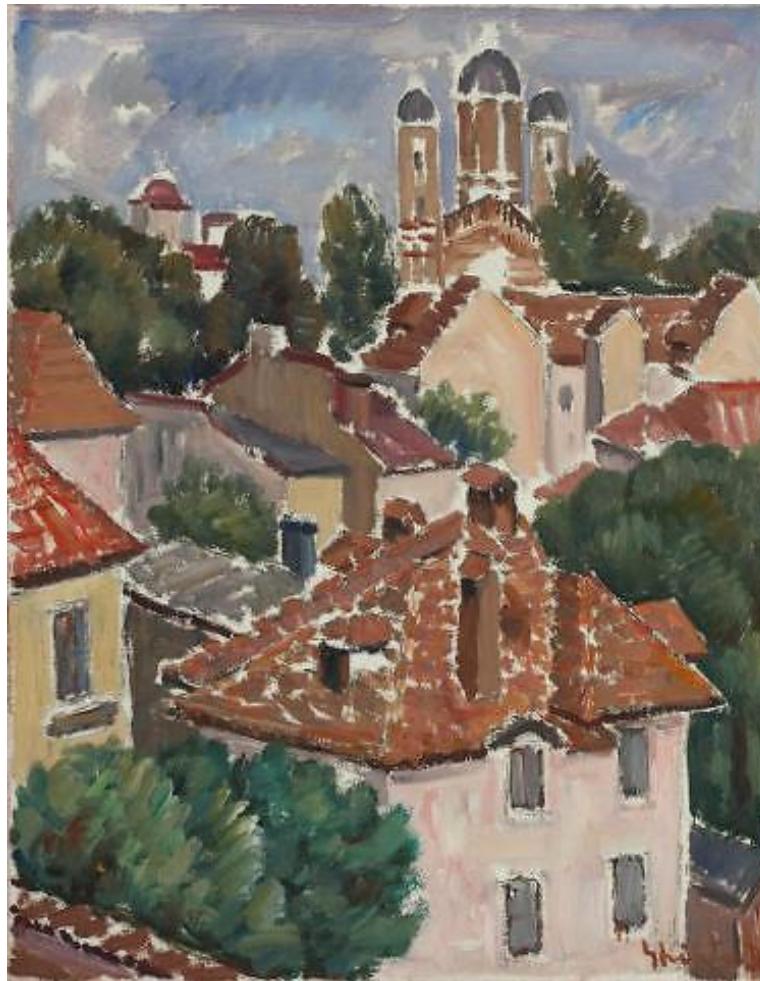
motorul meditației fără obiect își încâlcește pistoanele,
explodează
în diapositive cu trunchiuri putrede și ciuperci volatile
cu crengi vârsându-se peste iazuri în păduri halucinante de
molid
cu ace cafenii depunându-se strat peste strat în urletul
tăcut al ferăstraielor electrice
în tăcerea violentă a creierului, a planetei.

over pools in hallucinating
spruce tree forests where brown needles gather
layer over layer, and electric
see-saws howl in silence while the brain
of the planet screams unheard.

143

Dumitru Ghiață: Vedere dinspre Palatul Regal

<http://editura.mtlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

ioan es pop

(born 27 March 1958)

dacă n-aş fi fost silit să vorbesc

dacă n-aş fi fost silit să vorbesc,
n-aş fi vorbit niciodată.
până la şase ani nu mi-au cerut-o
şi a fost bine, pentru că stăteam sub vorbire
ca sub un clopot de fontă perfect ermetic.

ascundeam acolo o știință
pe care, la şase ani, m-au silit să o pierd.
îl vedeam pe înger nu în somn, ci aievea,
ziua-n amiaza mare,
când realitatea e de netăgăduit.

nu i-am iertat nici pentru faptul că m-au dat la școală,
unde a trebuit să vorbesc,
iar mai târziu să mă străduiesc să le seamăn

if I had not been forced to speak

if I hadn't been forced to speak,
I would never have said a word.
no one asked me to talk until I was six,
and that was good. I stayed sub-speech
as if seated beneath an iron bell
shut tight.

they forced me to forget all that I'd learned
in silence before I was six. I *had*
seen an angel—a real one; it wasn't a dream—
in broad daylight when you can't be fooled.

I've never forgiven them for sending me to school
where I was forced to speak, forced to try to be
just like those who talked and talked incessantly,

145

celorlalți, care vorbeau de zor
și dădeau din mâini și din picioare,
năucindu-mă cu viața lor.

chiar și astăzi vorbesc doar cu spaimă,
pentru că locuiesc tot acolo, sub clopot,
iar vorbirea îmi face rău.
n-am nimic de spus în vorbire umană,
unde totul este întâmplare și zarvă.

mă prefac însă cu o anume dibăcie
că vorbesc, iar afară se aud
sunete aproape omenești,
dar în gâtlej e un muget analfabet și inform,
care n-are de a face cu vorbitul.

mai rău e însă că știința tăcerii mele s-a dus,
s-a dus și îngerul care mi-a stat
la căpătai până la șase ani,
s-a dus și omul care putea fi alt om,
tăcând în aşa fel încât la capătul
multor ani de mușenie, să poată dezvălu-i

their hands and feet moving with their mouths,
their lives bewildering to me.

to this very day I speak with fear,
as even now I live beneath that bell
and feel the hurt of speech. nothing
I have to say can ever be said in human words
as language is just noise
about incidents.

I'm not bad at pretending speech:
others hear almost human sounds from me,
although the noise from my throat is a groan – formless,
almost illiterate – in no way like
what they call
speech.

it hurts me most that everything I'd known
in those early, silent years is gone
like the angel who once watched over me;
to know the man I might have been,
the silent man who, after so many long years,

146

știința cea mai neiertătoare a științelor,
singura care ar fi putut face moartea mai suportabilă
și mașinile mai îngăduitoare.

glossă

când te ferești, ferește-te de tine. nu bea băutura care-ți face bine. nu mânca nimic din ce îți place. iubește numai ce disprețuiești. când e vară, îmbracă paltonul. nu visa. du-te la bal ca la spital. stinge țigarea.

n-avea grija de ziua de mâine, e tot cea de ieri. bate capul să-nțeleagă fundul. deprinde-te cu neființa, se naște odată cu tine, e tot a ta. nu dormi. nu te trezi. când nu dormi, stinge-n tine setea de-a fi om. stinge țigarea când pleci. deplânge doar ușorul, nu și greul. stinge țigarea.

adu-ți aminte că ai dispărut deja ieri. stinge țigarea mai iute. iartă răul celui care-ți face bine. pune-ți-l paznic pe cel ce te fură. râde când îți sare săngele pe gură. umple cu absență locul în care ești așteptat. papă lapte. stinge

discerned the implacable truth at the heart of science – of all the sciences – the knowledge to make death bearable, its mechanisms less cruel...

gloss

when you protect yourself, protect yourself from yourself. do not drink what is good for you. do not eat what you like. love only what you despise. wear your overcoat in summer. never dream. go to a ball as you would to hospital. put that cigarette out.

never worry about tomorrow: it's another yesterday. punish yourself. get used to non-being as if you were born with it, so it's yours. never sleep. never wake up. quench your eager thirst to be human. put out your cigarette when you go out. pity what's easy; not what's hard. put your cigarette out.

remember that it was yesterday that you disappeared. put

147

țigarea. fă-te singur și străin pentru cel care-ți cere
tovărășia. dezi-te și de adevăr, și de minciună.

ca să nu fii ucis, arată-te gata să mori. stinge țigarea.
disperă speranța. spune-i lui văru-tu că-mi datorează cinci
sute. nu uita că toate s-au făcut în lipsa ta. deci spune-i
să-mi aducă banii cel târziu poimâine. deci poți oricând
dispărea.

teme-te de noroc. descoperă-te când ești gol. acoperă-te
când ești plin. stinge țigarea. nu te simți întreg câtă vreme
te află în trup. când dispari, dă erată. bea mult. sau nu bea
mult. fumează. sau stinge țigarea. obișnuiește-te cu
neadevărul adevărat.

dacă-ți vine să urli, ține-ți țipătul sub glotă până se face
dulce ca mierea. leapădă-te de tot ce îți pare că știi. învață
să nu știi. luptă pentru contra ta. fă-te că ești mereu
altcineva și într-o zi vei chiar fi. stinge țigarea.

ca să nu birui vreodată, aliază-te cu cei slabii. la amiază,
spune-ți că s-a-ntunecat deja. pe cei care-ți sunt datori

your cigarette out. forgive the harms that come from the
person who does you good. hire the man who steals from
you to be your watchman. laugh when blood splatters
your lips. fill with your absence the place where you are
supposed to be. drink milk, ninny. put your cigarette out.
be a stranger who wants to be alone to whoever seeks your
company. deny both truth and lies.

in case you are killed, say you're ready for death. put your
cigarette out. make hope itself lose hope. tell your cousin
he owes you 500 quid. remember everything that
happened in your absence and tell him to return that
money the day after tomorrow at the latest. you can
disappear at any moment, you know.

fear luck. get undressed when you are naked. cover
yourself when you are clothed. put your cigarette out.
never feel alive while you live in this body. when you die,
remember to add an erratum. drink all you can but don't
smoke. get used to the truth in lies.

if you feel you need to scream, keep that scream in your

148

plătește-i să-ți amâne plata. îndulcește ceaiul cu fiere. trage perdelele. stinge țigarea.

acum, că am rămas doar între noi, să recunoaștem că de fapt nu suntem doi. eu sunt nimeni, tu ești nimeni, suntem de o singură ființă. hai, iute, să ne rugăm cu credință.

deci îngenunchează, aprinde-ți țigarea, dă drumul la radio și începe rugăciunea: „este frig, nimeni veghează deasupră-ne, aici încetează emisiunea.”

throat until it is sweet as honey. dump all you think you know. learn never to know anything at all. fight for the opposition. pretend you are someone else and you'll become that person someday. put your cigarette out.

lest you ever become victorious, ally yourself with the weak. at noon, tell yourself it is night. pay those who are in debt to you so that they can postpone returning your loan. sweeten your tea with gall. draw the curtains. put your cigarette out.

now that we have been left alone, let's admit that we aren't really two. I am nobody, you are nobody, we are one. quickly, let us pray in good faith.

kneel down, light a cigarette, turn the radio on and begin to pray. it's cold. nobody's watching over us from above. this broadcast ends here.

pantelimon 113 bis

autobuzele umblă pline cu morți.

113 bis pantelimon street

at dawn

149

dimineața, în stația din fața blocului
morți osteniți așteaptă autobuzul 101.

la cinci după-amiază,
aceiași morți se întorc de la serviciu.
răsuflă ușurați și suie cu liftul
fiecare în sicriul lui, unde vara asta
n-a fost pic de răcoare.

am avut norocul să nimeresc într-un bloc
unde toți sunt morți. am și eu
sicriul meu, la etajul cinci. sosesc
mai târziu decât ceilalți. asta nu înseamnă însă
că sunt mai viu. lucrez doar mai mult.
iar afară trebuie să par că trăiesc și am treabă.
doar că lucrez neglijent, dorm prea mult,
sunt absent, nu vorbesc, beau în grabă.

stau cu gândul să plec. mă grăbesc să ajung acasă
măcar înainte de doisprezece noaptea, când
racalele se răcoresc, moartea devine tihnită
și nu mai e nimic de văzut pe pământ.

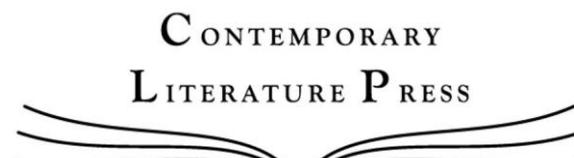
buses are stuffed with cadavers in front of the housing
block.

weary dead people stand around
waiting for
bus 101.

at 5 pm
the same dead people return from work,
sigh with relief and take the lift, each to his own
coffin, so very hot
this summer.

I have been lucky enough to live in a house
where everyone is dead, my very own coffin
located on the fifth floor. I get home later than the others,
but this doesn't mean I'm more alive than them.
I just work longer hours. on the outside

I have to pretend I'm alive and busy. my work is careless,
though. perhaps
I sleep too much. I'm absent-minded and never talk
and swallow drinks too fast.

150

atunci încep să mă rog. cu cât mă rog cu atâtă
spaimă se face mai densă, răul mai mistuitor.
dar de aici din iad ce strălucitor pare cerul
chiar și în nopțile cu nori.

I can't wait to get home, rush to make it
before midnight when
the coffin is cooler and death peaceful
and there's nothing more to see
on earth.

then I start praying. the more I pray the more afraid I am.
evil swallows me down and down,
but even on a cloudy night
the sky looks bright
here in hell.

istoria este poezia învingătorilor

istoria este poezia învingătorilor,
iar poezia – istoria celor învinși.

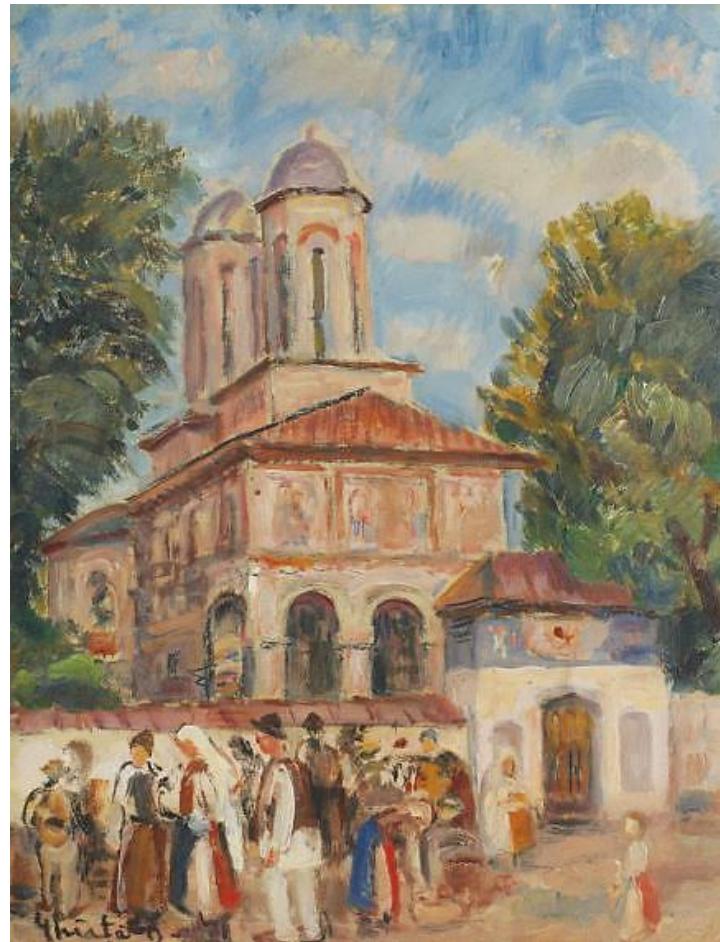
history is the poem of victors

history is the poem of the victors;
poetry is the story of the vanquished.

151

Dumitru Ghiață: Sărbătoare la Horezu

Adrian Alui Gheorghe

(born 6 July 1958)

Când prada e prea multă

Când prada e prea multă
sau când prada e prea puțină

când luna bate pieziș printre crengile desenate pe cer

când ochiul lui Dumnezeu clipește
ca și cum tot universul ar mai fi îngăduit
încă o mie de ani

când din carne mea roșie se desprind
bucăți de tencuială inexplicabile
în condițiile în care nimeni nu m-a imaginat o catedrală

când tu nu vii
deși nu ne-am mai recunoaște în trupurile acestea

When the Prey is Too Large

When the prey is too large
or too small

when the rays of the moon cut across branches
etched in the sky

when God's eye blinks
allowing the universe to exist
another thousand years

when my red flesh falls off
inexplicably like plaster
though no one has ever looked at me
as you look at a cathedral

153

când e joia unui mort care nu a vrut să aibă dreptate
sau marțea unui bătrân care iubește din inertie

lupul melancholic e sfâșiat fără milă
de ceilalți lupi.

when you never return
would we recognise each other
in these bodies?

when, instead of Saturday,
it's Thursday for the dead man
who never wanted to be correct
or Tuesday for an old man who loves
by force of habit

then the melancholy wolf
will be ruthlessly torn apart
by other wolves

Jazz

Dimineată. A venit îngerul arpentor și a măsurat
pământul. Mi-a arătat: de aici până aici vei semăna valuri
de mare, de aici până aici vei semăna izvoare și sare amără
și insule pe care să naufragieze cântecele sirenelor. Și piatră
cubică să sameni, să crească drumuri. Și silitră.
N-am înțeles de ce ar trebui să samăn și silitră.

Jazz

It's morning. The land-surveying angel came and
measured the earth. He announced: here you will sow sea-
waves; here you will sow springs and bitter salt and
islands where the songs of mermaids will drown. And
over here, saltpetre. (Why saltpetre of all things? I
wondered.)

Apoi a măsurat fratrei mei nenăscut partea lui de lume:
numai brazde de cântece și poezii. Soarele bătea pieziș
peste brazdele lui de cântece, de poezii. Eu am terminat,
între timp, de spus lucrurilor pe nume, fratele meu
nenăscut a numit lucrurile care nu există. O făcea cu atâtă
patoș că lucrurile numite de el luau chip. Până seara l-am
izgonit și ne-am pus noi corturile în ținutul lui. Ah, dar
moartea și luciditatea banalizează toate teritoriile în care
mușcătura de lup are tăria alcoolului.

Acum e seară. Trec spre casă cu o petală pe umeri. Nu-i
greu să duci o petală pe umeri, spun toți cei care se miră că
oamenii maturi mai trec la vârsta lor pe stradă cu
asemenea poveri furișându-se de parcă ar duce stârvuri de
pasăre. E o petală de măces? întreabă negustorul de albine.
Nu știu, e ceea ce a rămas de la înflorirea de ieri.
Ai auzit geamătul culorii în captivitate?
Da, clopotele țeseau nourii lungi de pe șesuri.
Un măcel?
Nu, muzica doar s-a făcut zid.

Then for my unborn brother, he measured out a piece of
the world furrowed with songs and poems. Sunlight fell
on the furrows of songs and poems. And meanwhile, I
named all the objects that exist in the world so that my
unborn brother would know them, and he gave names to
everything that did not exist—so passionately that
whatever he named acquired a shape at once. By evenfall,
we had chased the angel away and set our tents on his
land. But oh, death and lucidity turn all the world into
clichés where wolf-bite stabs like whiskey.

Evening has come. I go home with a petal on my shoulder.
It's so easy to carry a petal on your shoulder, say those
who wonder why grown-ups still carry such heavy loads
in the street, stealing away as if they were carrying dead
birds. Is it a wild petal? asks the bee seller. I've no idea. It's
a leftover from yesterday's flower. Have you ever heard
the moaning of captive colours? I have. The bells were
weaving long clouds above the fields. A slaughter? No, just
music that fell against a wall. Nothing more.

Dar o trompetă ar spune
mult mai bine
lucrurile acestea.

A trumpet
would say all this
much better.

Vânătoarea

Sunt rana din vârful săgeții.

Hunt

I am the wound on the arrowhead.

Și nici nu știu ce își imaginează
Săgeata despre mine.

I've no idea what the arrow
Thinks of me.

Numai dacă te gândești
La mine, deja îmi curge sânge.

You thought of me
And my blood gushed forth.

Și aerul e o rană: când mă mișc urlă de durere.

The air is a wound: When I move, it screams in pain.
In the morning the sun is born like a foetus soaked
In blood after a sea-bite. The cloud is a pool of
Blue blood dripping from the wounded foot
Of a woman who has walked on craggy stars.

Și soarele se naște dimineața ca un făt însângerat
De dinții mării. Și norul e o baltă de sânge
Albastru scurs din piciorul rănit al unei
Femei care a călcat pe colțuroasele stele.

The wounded mouth bites
a wounded apple.

Rana gurii mușcă din rana mărului.

156

Rana limbii se împreună cu apa rănită.
Rana pielii înfășoară rana cărnii mele
Care s-a agățat cu disperare de oase..!

Sunt o mulțime de jivine pe urmele mele
Care vor să mă sfâșie ca să-și umple burțile,
Le simt, le aud, le văd chiar
Mi-au luat urma, mă vor ajunge:

Prin rana sufletului se scurge,
vai,
fără întoarcere
trupul.

The wounded tongue
licks wounded water.
The wounded skin wraps
my wounded flesh
Which desperately clings to bones...!

Many beasts are chasing me
Wanting to tear me apart and feed until they're stuffed.

I can sense them. I see them.
They have followed my trail. They will get me.

Alas, my body
inescapably
flows
through my wounded soul.

157

Dumitru Ghiață: Vase la cheiul Tulcei

<http://editura.mtlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Horia Gârbea

(born 10 August 1962)

la început

la 17 ani poezia te însăpământă
la 20 de ani o iubești ca un adolescent
la 25 ai vrea doar s-o posezi
la 30 îți face scârbă – ce amantă vulgară

la 33 o-nțelegi și o ierți
la 40 o poți bate pe spate ca pe un cal bătrân
la 45 ai uitat-o
la 48 o scoți în oraș

și câte alte chipuri
și câte alte vârste
alte povești
dacă mai este timp
dacă mai este

in the beginning

at 17 poetry could terrify you
at 20 like a kid you fall
head-over-heels in love with her
at 25 you demand sole possession
at 30 she makes you sick – just a fickle courtesan

at 33 you understand and forgive her
at 40 you pat her back like an old horse
at 45 you put her out to stud
at 48 once again you take her for a walk

and on and on – so many faces,
so many ages, so many stories
if there is any time left...
if

berbecul

cinci oameni
vor să omoare un berbec

cel mai ușor
zise primul
este ca voi patru
să țineți berbecul
de câte un picior iar eu
să-i tai beregata

al doilea spuse
mai ușor este ca voi patru
să răsturnați berbecul
pe spate iar eu
să-i înfig țepușa în inimă
în inimă
în inimă

dar mai lesne spuse al treilea e ca voi patru

the ram

five men
try to kill a ram

the first man says
the best way is for each of you four
to hold one leg, so I
can cut its throat

the second man says
it's better if all four of you
turn the ram belly-up
and I will use
a pole to pierce
its heart
its heart

the third man says
it's much easier if the rest of you
hold the ram still

160

să țineți berbecul pe loc
și eu să-i trăznesc un ciocan
fix între coarne

și cel mai ușor
zise al patrulea este
ca voi patru
să vă dați mai încolo
iar eu să împușc
berbecul în cap

al cincilea nu zise nimic
se uită lung la berbec
și cu privirea lui
începu să stingă
stea după stea
până când berbecul
se șterse definitiv de pe cer

and with my hammer I'll
smash its head
between the horns

the fourth man says
the easiest and best way
is for you four
to step aside
so I can shoot the ram's
brains out.

the fifth man stares at the ram silently
and as his eyes begin to
extinguish the stars
the ram
fades
from the sky

161**fără loc**

faci focul în pădure?
răspund că nu
murdărești apele patriei?
zic nu
iei droguri? practici satanismul?
zoofilia necromantia apostazia?
neg totul

ești sectant ești materialist
ești calpuzan ești cu ăia?
le spun niciodată
fumezi nu fumez
joci pe bani nicidecum
îți înjuri părinții?
îți bați copiii? îl
mânii pe dumnezeu?
nici în vis

atunci du-te în rai
du-te singur în rai

no room

do you light a fire
in the woods? – I don't.
do you throw garbage in the rivers
of your country? – I don't.
do you do drugs? do you practice
satanism? necromancy? apostasy? – not me.

are you a sectarian materialist?
a money forger... one of those? – never!
do you smoke? – no.
gamble? – no way.
do you curse your parents? beat your kids? anger god?
not me.
never ever.

go to heaven then – by yourself.
get the hell out of here.
go on – beat it!
there's no room in this place
for people like you.

162

du-te-n mă-ta de-aici
pleacă imediat
aici nu e loc
pentru ăştia ca tine

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

163

Dumitru Ghiață: Capul Caliacra

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Robert Șerban

(born 4 October 1970)

Ce rămâne din viață

oamenii sunt convinși
că în poezii nu se întâmplă nimic
că ele ar trebui citite
după moarte
când e bine să nu mai ai poftă
idei

oamenii nu deschid cărți subțiri
iar dacă o fac
observă imediat că înăuntru sunt
puține cuvinte pe rând
puține cuvinte pe pagină
în rest
alb mult alb
și le închid repede

What's Left of Life

most people are convinced
nothing happens in poetry,
that only after death
it might be read, when
all thoughts and desires
have fled

nobody even bothers to open
a slim volume but when they do
they see that words in lines
and lines on every page are few,
surrounded by blank paper

so there and then
they shut the book

165

fără să le spună nimeni
oamenii știu însă că
poezia este ceea ce rămâne din viață
după ce o trăiești

and that's
that

even though no one has said so,
people know
that poetry is what's left of life after
you've lived it.

Mi s-a părut

am tăiat porcul
i-am scos șuncile și le-am sărat
i-am pus carne la fum
i-am scurs beregata
iar din plămâni din ficat mațe și splină
am făcut săngerete

I killed the pig
took the hams and salted them
smoked the meat
drained blood from its throat
made sausages
of lungs, liver, intestines, spleen.

am tăiat porcul
un an întreg am mâncat din el
și mi s-a părut că viață
e foarte frumoasă

I killed the pig
its meat lasted me a year
and life seemed
very beautiful
to me

Life Seemed

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

Carne vie

AVEM CARNE PROASPĂTĂ

scrie în vitrina măcelăriei

chiar și-atunci când e închisă

cineva a încercat din stradă
să răzuiască vopseaua literelor cu lama
probabil unul care iubește animalele
sau e vegetarian ori e de la concurență
dar n-a murdărit decât geamul
cu amprente și zgârieturile lui

noaptea
de afară
se văd vitrinele frigorifice
pline cu bucăți de carne roșie roz sau bordo
una mai frumoasă ca alta
orice s-ar spune
moartea are lumina ei

Flesh

WE SELL FRESH MEAT

the notice in the butcher's window says
even when the shop is closed

someone in the street
tried scratching out the painted letters
with a razor blade – someone who loves animals,
I guess, or maybe a vegetarian
or another butcher down the road –
but all he managed to do was mess up the window
with dirty fingerprints and scratches

at night from the street you can see
refrigerator cases full of gorgeous meat –
red, pink, vermillion

death has its own brilliance

167

Dumitru Ghiață: Iarnă peste Popa Soare

<http://editura.mtlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Ştefan Manasia

(born 18 May 1977)

motocicleta de lemn/ tchukudu

am plecat, mama,
să duc rudelor
sacii cu mei
la Kinshasa: roagă-te
să nu mă țintească ăia
din neștiință, roagă-te
pentru cât mai puține
baraje rutiere și adolescenti
cu machette. am pornit,
mama, ca o gorilă de munte
sub ploile reci,
am plecat, mama, ținându-mă
de coarnele de lemn
și rugându-mă:
vruum-vruum-vruuuuuuuuuuuuuuum

wooden motorcycle: chuka-chukadu

mother, I'm off to take these sacks of millet
to our relatives in Kinshasa
pray they won't shoot me, mama, like a stranger
(they don't know me)
pray there won't be road blocks
or machete-toting teen-agers
I'm off mum, holding on to the wooden horns,
praying varoom vrooom vroooooom

mother, children and soldiers and corpses
are blooming at the edge of the road
people and warthogs
the idol painted on
my wooden guard is better protection
than coffee porridge or blades of grass

169

vruum-vrruuuum

civili și militari, mama,
și copii și cadavre-nflorite-n
șanțulețe pe marginea
drumului:
oameni și facoceri
mai mult decât fieritura de cafea
și mai mult decât iarba
mă protejează
idolul
pictat
deasupra apărătorii de lemn
ce ușor coboară
roțile
unse cu grăsime animală
și cum îți amintești brusc
greutățile vietii-mpingând
la deal
sacii de pe portbagaj
ceva mai umflați

tchukudu

the wheels, oiled with animal fat,
slide down the slopes without a bump
and when you push uphill the sacks in the rack
full to the brim make it clear how hard life is
chukadu
and landscapes
poisoned
with anthrax
chukkadu
oil
chuka-chuka-du
a wooden motorcycle's sweet
these millet
sacks will feed so many
and make them dream
if Crazy Leopold lets us into
Kinshasa at last
mother
whether I'm alive in our legal purgatory
or among the dead at peace and smelling sweet
I'll ask you to stop praying

170

peisaje injectate
cu anthrax

tchukudu

petrol

tchukudu

motocicletă de lemn,

surioară

sacii cu mei vor îndestula burți

și le vor face să viseze:

dacă Leopold cel Nebun

ne-a îngăduit în cele din urmă

Kinshasa

eu îți voi cere

să te oprești

din rugăciune,

mama:

fi-voi acumă alături de rudele vii

în purgatoriul legal

sau între hoituri

mirosind

dulce și împăcat

chukadu varoom varoommmmmm

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

171

Dumitru Ghiață: Peisaj de iarnă

<http://editura.mtlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Teodor Dună

(born 6 March 1981)

zgomotul cărnii

acum, când zgomotul ierbii acoperă zgomotul cărnii,
cu trupul învelit în cianuri, tot mai viu
îmi sunt. până la piele de viu îmi sunt.
văd limpede, văd oricum: dimineața începe să umble
sătulă, oloagă.
lumina ei atârnă de trup, îl arată –

și nu e îndeajuns.

ca o mie de vietăți scăpate, carnea
se rostogolește din mine,
tot mai multă, mai grea, mai înăbușitoare.
sub tălpi, în mormane se aşază.
o vezi – și nu e îndeajuns.

sound of flesh

now, when the sound of grass covers the sound of flesh
and my body is swamped with cyanide, I feel
more and more alive – alive in my skin.
I can see, I can see the morning content, though lame;
as it passes, its light hangs on my body,
shines on it –

but that's not enough.

like a thousand creatures on the run
my flesh
rolls out of me

there's so much of it, heavy and stifling,
it grows in piles under the soles of my feet.

și tot mai mult, zgometul ierbii acoperă
zgomotul cărnii.
atârn de mine, cu marginile vârâte una în alta.
doar câteva au mai rămas.
și abia atunci simt cât granit
emană acest soare de aur și cât granit în mine.
tot plin mă simt. deși doar o adunătură de margini,
tot viu îmi sunt, până la piele de viu îmi sunt—
și nu e îndeajuns.

văd limpede, văd oricum: dimineața umblă
sătulă, oloagă.
lumina ei atârnă de trup, îl răstoarnă.
și cât granit emană acest soare de aur
și cât granit peste tot.

și când zgometul ierbii acoperă zgometul cărnii
și pe de-a-ntregul îl acoperă, la rămășițele mele merg.
mă înfrupt, mă înfrupt, nu mă satur—
și nu e îndeajuns.

louder and louder, the sound of grass
covers

the sound of flesh.
I hang from myself, my edges sealed together.
not much is left. I feel
masses of granite emanating from this sun,
granite

inside me, too.

Content, though edgy,
I feel alive, alive in my skin

though that's not good enough.

I see clearly, I can see: the morning walking off
Fulfilled though lame.
its light grabs me, knocks me down
this golden sun
radiates so much granite
so much granite
everywhere

when the sound of grass fully covers the sound of flesh,
I go to my mortal remains which I swallow –
gulp them down – can't get enough
never enough.

de-a viul

abia trecut prin miezul nopții și eu însăpăimântător de viu.
viața a o mie de oameni a năvălit în mine.
atât de viu, că o sută de vieți au rămas
în afara mea, înfășurate.

și apoi viața a încă o mie de oameni și apoi viața
peretelui, viața lemnului, viața carcasei,
toate se năpustesc spre mine
și mă umplu.

și orice este viu și orice a fost viu își fac loc în mine
și mă înconjoară.

live-and-seek

scarcely past midnight and I am wholly alive,
the lives of thousands rushing within me
so alive am I that hundreds of lives
are left outside, encircling me

a thousand more – the life of the wall,
the wood, the carcass –
all rush inside me, filling me.

all that's alive, has once been alive, finds its way
inside me
and around me.

175

viața mea e de neoprit. împânzește străzile, blocurile,
și totul începe să clocotească de viață.

și atâtea straturi de viu mă înconjoară,
că sunt viu acum la un kilometru de jur împrejur.

și nimeni mai plin și mai trecut prin miezul
noptii decât mine.

și nimeni mai pregătit și mai înfășurat în vieți
ca-ntr-o mie de pielii.

îmi desprind mâinile de corp,
viața se învălmășește în jurul meu,
îmi ridic mâinile și toate viețile lor se varsă în mine
ca-ntr-un canal.

viul ăsta de o sută de tone spulberă orice, străpunge
carcasele, străpunge cimentul
și totul clocotește de viață: asfaltul respiră,
lemnul respiră, miezul noptii respiră. și chiar dacă nu
e nimeni în jur,
lumea fierbe de viață cu nimeni în ea.

my life is unstoppable. it deluges the streets,
apartment blocks – everything
teems with life.

so many layers of life surround me
my own stretches many kilometres away –
everywhere

no one is more knowing, more alive to midnight than I,
no one more prepared, more wrapped up in life
as if I have a thousand skins.

raising my hands above my head, my life
crowds me.

as my hands rise, everyone who has ever lived
pours into me
as into a canal.

this hundred-ton-life smashes everything:
bodies, concrete:
life teems, asphalt breathes,
wood and midnight breathe.
no matter if no one's there to see,

176

acum, când viața mea nu mai cunoaște margini,
îmi ridic mai mult mâinile, îmi desfac degetele
și blocurile își scuipă temeliile și țâșnesc înnebunite
prin aer și la o sută de metri deasupra pământului
explodează ca mii de artificii.

this world teems with life,
empty though it is.

now that my life is all over the place, I raise my hands
higher and higher, point my fingers at the buildings,
their foundations split;
crazy with fear, they rise
a hundred metres in the air, to burst
like fireworks, everywhere.

așa cum în mări

așa cum în mări foșnește sarea, inima ta.
mă iei în brațe, îmi spui că suntem la fel de reci,
înseamnă că frigul e pentru amândoi.
aproape ne atingem, îmi arăți rănilor tale, ai avut atâtă
grijă de ele, le-ai făcut cuminți, frumoase,
par animale de casă – și ne privim ca prin cristale
răsturnate.

îți odihnești rănilor lângă mine
și odihniți ducem cu noi ospețe întregi.

as in the seas

holding me, you tell me we're both cold.
we are meant to be. we touch.
you show me your wounds.
you've cared for them so well.
you've made them beautiful and tame, like pets.
we gaze at one another as if
through upside-down crystals.

beside me, you rest your wounds, and while
we rest, we feast.

noaptea asta e de prea multă vreme, îmi spui.
și mâinile tale de parcă mi-ar întinde pumni de păsări
înghețate – mă rogi să te acopăr cu viață sălbatică,
nu pot, îți spun,
îți arăt cât suntem de rămași și câtă odihnă.

aproape te iau în brațe,
aproape mă feresc de rănilor tale
și ne uităm unul la altul, cum altfel, ca prin cristale
răsturnate. nu zicem nimic.
și aşa cum în mări foşneşte sareea, inima ta.

This night
has lasted far too long, you say, offering
your hands to me. your hands
are full of frozen birds. you ask me
to cover you with ivy. I tell you I can't.
look. we've lagged behind,
resting here.

I almost put my arms
around you then, almost avoid your wounds.
we gaze at each other
as if through upside-down crystals, silently...
as salt in the seas, your heart rustles.

This poem will be no more than a shrug to eternity.
Matei Vișniec

Information about the translators

Leah Fritz

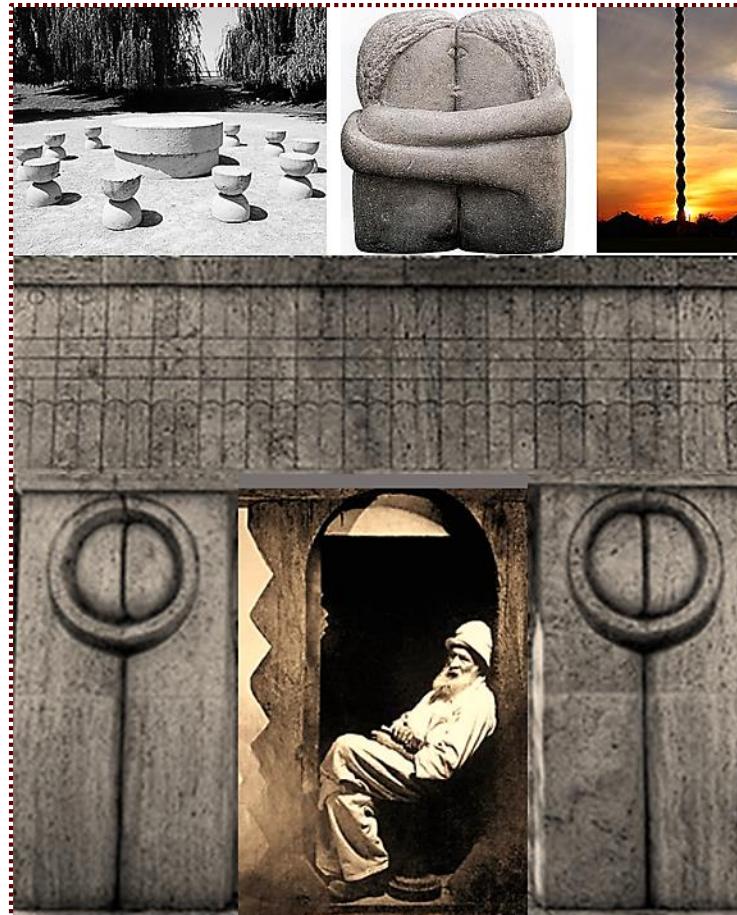
An American ex-pat in London since 1985. Poet, essayist, prose-writer, author of Whatever Sends the Music into Time: New and Selected Poems, the fifth collection of poetry, published by Salmon Poetry Ltd. in 2012. Fritz's essays and reportage in the United States were collected in Thinking Like a Woman, published by WINBooks in New York, and Dreamers and Dealers: An Intimate Appraisal of the Women's Movement, by Beacon Press in Boston. Her archives are at Duke University in the United States.

Lidia Vianu

Writer, translator, literary critic, editor and professor of Modernist and contemporary English literature at the University of Bucharest. Winner of London Poetry Society biennial Prize for Poetry Translation 'Corneliu M. Popescu', London 2005 (with Adam Sorkin). Member of the Romanian Writers' Union, of the Romanian PEN Club, and of the International James Joyce Foundation.

180

Look at my sculptures until you see them.

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015

Contemporary Literature Press Bucharest University

The Online Literature Publishing House of the University of Bucharest

A Manual for the Advanced Study of *Finnegans Wake* in 121 Volumes

Totalling 35,000 pages

by C. George Sandulescu and Lidia Vianu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

Holograph list of the
40 languages
used by James Joyce
in writing *Finnegans
Wake*

You can download our books for free,
including the full text of
Finnegans Wake line-numbered, at
<http://editura.mttlc.ro/>; <http://sandulescu.perso.monaco.mc/>

Director
Lidia Vianu

Executive Advisor
George Sandulescu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>
The University of Bucharest. 2015